

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχὸν εἰς τὴν χάραν ὑμῶν ὁπηρεσίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς

Ἐφησίς . . . 50. 18.—
Ἐσθλὸς . . . 8,50
Τοῖμανος . . . 4,50

Ἐξωτερικὸς

Ἐφησίς . . . 50. 25.—
Ἐσθλὸς . . . 18.—
Τοῖμανος . . . 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθῆναις, 5 Μαρτ. οὐ 1922

Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 14

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς μερικά φυλλάδια τοῦ προηγουμένου Σαββάτου, 26 Φεβρουαρίου, ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς 13 ἔγινε κατὰ λάθος 31. Ὅσοι ἐλάβετε φυλλάδιον μὲ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, πρέπει νὰ τὸν διορθώσετε ἀμέσως καὶ νὰ τὸν κάμετε 13, διὰ τὰ μὴν εὐθετήτε εἰς ἀμνηστὶαν διὰ τὴν κατὰ λάθος τὰ φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ τόμου, διότι θὰ σᾶς λείπει τὸ ὑπ' ἀριθ. 13 καὶ θὰ ἔχετε δύο ὑπ' ἀριθμὸν 31.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

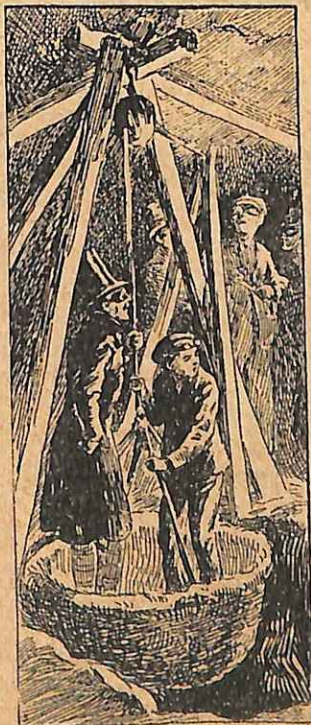
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ἐνῶ φθάνουν καὶ ἄλλοι ἱππότες, ὁ Φιδὲς ἐξηγεῖ μὲ χαμηλὴ φωνὴ στὸ παιδί ποῦ βρίσκονται.

— «Ἐδῶ εἶναι μιὰ γωνιά ἀπ' τὴν Κατακόμβης, τὰ λατομεῖα ποῦ ὑπάρχουν κάτω ἀπ' τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ μεσημβρινοῦ Παρισιῦ, καὶ ἀπ' ὅπου ἐγὼ γὰρ οἱ πέτρες γιὰ νὰ χτισθῇ τὸ Παρίσι.

«Ὡς τὰ 1775 κανεὶς δὲν εἶχε ἀνησυχίῃ γι' αὐτὰ τὰ λατομεῖα.

«Μὰ ἔγινε κάποια καθίζηση, οἱ μηχανικοὶ ἤρθαν καὶ τὰ ἐξέτασαν καὶ ἐδεδαίωσαν πῶς ἐκκλῆσεις, μέγαρα, σπῖτια, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴ συνοικίαν τοῦ Παρισιῦ ἐκινδύνευαν νὰ καταποντισθοῦν μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄβυσσον. Τότε ἄρχισαν ἐργασίες γιὰ νὰ στερεώσουν τὸ θόλον τῶν λατομεῖων. Ἐπαύσαν νὰ ἐργάζονται πέτρα, τ' ἄφησαν στὴν ἡσυχίαν τοὺς καὶ ἡ ἐταιρεία μας τὰ διάλεξε γιὰ νὰ κάνουμε τίς συναθροίσεις μας. Μόνο ποῦ, ἀντὶ νὰ μπαίνουμε ἀπ' τὴν γνωστὴ καὶ ἐπίσημη εἰσοδὸν, ἐρχόμαστε ἀπὸ τὸ ὑπόγειον ποῦ συγκοινωνεῖ μὲ τὰ λατομεῖα τοῦ Ἰσού. Ἐτσι δὲ μὰς μυρίζεται κανεὶς καὶ πρέπει νὰ αἰσθάνεται πολὺ πόνηρος ὁ ἄστυ.

νόμος τοῦ Ἀυτοκράτορος γιὰ νὰ ὁρῇ νὰ μᾶς ξετρυνώσῃ δὴ κατὰ.

Μὰ ὁ Φρέδος δὲν ἄκουγε αὐτὲς τὴς ἐξηγήσεις. Ἐκοίταζε μ' ἐκπληξὴ τὰ τοιχώματα τοῦ σπηλαίου.

Τὰ τοιχώματα αὐτὰ ἦσαν καμωμένα ἀπὸ χιλιάδες κρानία, θαμμένα τῶνα πάνω στ' ἄλλο, καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐξεῖχαν στήλες καὶ ὀδελίσκοι καμωμένοι ἀπὸ γυαλιστερὰ κόκκαλα.

Οἱ ἀναμμένες λάμπες ἔδιναν μιὰ φανταστικὴν ὄψιν σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι τοῦ θανάτου, ὅπου ἔρασιλευε νεκρικὴ σιγή. Ὁ Φρέδος ἐκοίταζε τὸ φοβερὸ αὐτὸ μέρος μ' ἐκπληξὴ καὶ τρόμον, ἀλλὰ ὁ Φιδὲς τὸν καθησύχαζε:

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβᾶσαι, τοῦ εἶπε σιγὰ-σιγὰ. Περιτοιχίζεσαι ἀπὸ φίλους. Σὲ λίγα λεπτά, ἔταν θὰ γίνῃς δόκιμος, θὰ ἔχεις προστα-

τες, πατεράδες, πενήντα τρανὰ παλληκάρια, «Ὁ Φρέδος οὕτως μὲ μεγάλη λαμπροφειτισμένη σπηλιά. (Σελ. 9), στ' α.)

κοινὸ τοὺς ταμεῖα. Ὁ Φρέδος δὲν πολυκατάλαβε ὅλα ὅσα ἄκουγε, ἔμαθε ὅμως ὅτι κάποια κλοπὴ, ποῦ εἶχαν κάμει στὰ περιλήφρα τοῦ Φονταίνε-πλὴν εἶχε φέρει κέρδος σαράντα χιλιάδες φράγκα, ἐνῶ κάτι μικρὲς ἐπιχειρήσεις ποῦ εἶχαν γίνῃ στὸ Παρίσι δὲν εἶχαν φέρει παρὰ χίλια πεντακόσια ὡς δύο χιλιάδες φράγκα.

«Ὅταν ὁ γραμματικὸς τέλειωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ Γρανὴς ζήτησε τὸ λόγο. Ὁ λόγος τοῦ ἐδόθη καὶ, προχωρῶντας στὸ τραπέζι, στὸ κέντρο τοῦ κύκλου ποῦ ἐκάναν οἱ συνάδελφοί του, ἄρχισε μιὰν ἀγόρευση τόσο τεχνικὴ, ποῦ ὁ ληστής αὐτὸς φαινόταν ἀληθινὸς ῥήτωρ.

Κύριε, εἶπε μὲ μιὰν ὑπόκλιση γεμῆτη σεβασμὸ μὲρος στὸ διακρίβω τῶν ἱπποτῶν, ἐπιτρεφέ μου πρῶτα πρῶτα νὰ σὲ δεδαίωσω, ὅτι κανεὶς δὲν

— Ἐμπρός! (Σελ. 99, στ' α.) μιὰ εἶχε φέρει στὸ

σέβεται περισσότερο από μένα την εξουσία σου και τη δύναμή σου. Θέλω όμως να σου κάμω μιαν έρωτηση, εάν τὸ ἐπιτρέψεις.

— Δέγε, Γιακά, απάντησε ὁ Σφάχτης.

— Σύμφωνα με τὸν ἀπολογισμό, πού μᾶς ἐγνωστοποίησες, κύριε, υπολογίζω ὅτι ἡ εταιρία μᾶς ἔχει στὸ ταμεῖο της μόλις ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα.... Εἶναι λίγα.... Δὲν ἀρκοῦν σὲ μιὰ εταιρία δυνατὴ καὶ πανίσχυρη, σὰν τὴν εταιρία τῆς Μαύρης Μάσκας, πού ἐγνώρισε τόσες εὐτυχισμένες ἡμέρες ἄλλοτε καὶ ἐπαίξε τόσο σπουδατὸ ρόλο στὴν Παρισινὴ ζωὴ.

Σχεδὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀκούστηκαν ἐπιδοκίμασιες.

— Ναί... ἔχει δίκιο, ἐφώναξαν εἰκοσιφωνές... Ζοῦμε ἀδοξα καὶ πρόστυχα σὰ νάμαστε κοινὸι λωποδύτες... Δὲν εἴμαστε ὅπως ἄλλοτε.

Ὁ Γιακὰς, ἱκανοποιημένος ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό πού προκαλοῦσε, σήκωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴ καὶ ἐξακολούθησε:

— Βλέπετε, κύριε, εἶπε στρεφόμενος στὸ βασιλιά, πού ἔμενε ἀκίνητος στὸ θρόνο του χλωμὸς καὶ ἀνήσυχος γιὰ τὴν ἀντιπολίτευση πού ἀρχισε νὰ γεννιέται ἐναντίον του· βλέπετε ὅτι οἱ περυσότεροι ἱππότες συμφωνοῦν μ' ὅσα λέω. Ζητοῦν νὰ κάμουν μεγάλες ἐπιχειρήσεις, σπουδαῖες καὶ ἐπικίνδυνες, σὰν αὐτὲς πού ἔκαναν στὸν καιρὸ τοῦ Δυρμπάν.

— Κι' ὅμως, διέκοψε ὁ βασιλιάς, τὰ οικονομικά μᾶς εἶναι σὲ πολὺ καλὴ κατάσταση· οἱ ἐπιχειρήσεις πού σὰς ὑποδεικνύω καὶ διευθύνω, φέρνουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

— Εἶνε ἐπιχειρήσεις ἀκίνδυνες, ἀπάντησε εὐγενικὰ ὁ Γιακὰς. Μεταβάλλουν τοὺς ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας σὲ πρόστυχους λωποδύτες καὶ αὐτὸ δὲν τὸ θέλουμε. Τώρα καὶ ἔξω μῆνες πού σ' ἔχουμε ἀρχηγό, διαρκῶς μᾶς ἀποκοιμίζεις: καθμέρια μᾶς λὲς πὼς αὐριο θὰ κάνουμε τὴ μεγάλη ἐπιχείρηση, τὴν τολμηρὴ καὶ ἐπικίνδυνη, πού θὰ μᾶς δώσει τὴν εὐκαιρία νὰ δείξουμε τὸ θάρρος μᾶς, τὴν ἐπιτηδειότητά μᾶς, πού θὰ ἐξεγείρει ἐπὶ τέλους τὸ θαυμασμό τοῦ κόσμου καὶ θὰ κάμει τὴν ἀστυνομία τοῦ Αὐτοκράτορος νὰ τὰ χάσῃ. Ὁ καιρὸς ὅμως περᾶ καὶ δὲν βλέπουμε τίποτε... Ἐχῶ λοιπὸν σήμερα νὰ σοῦ πῶ, ὅτι οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας περιμένουν ἀπὸ σένα τὴ μεγάλη ἐπιχείρηση, τὴν ἐπιχείρηση, ὅπου παίζει κανεὶς τὴ ζωὴ του ἢ τὴν ἐλευθερία του με τρόπο ἱποτικό, γιὰ τὴν τιμὴ, γιὰ τὴ δόξα ἢ γιὰ τὸν πλοῦτο. Τὸ ἐπάγγελμά μᾶς ἐξευγενίζεται με τὸν κίνδυνο. Ὁ κόσμος πού θαύμαζε τοὺς προκατόχους μᾶς ὅταν παρθεβάζαν τὰ χρηματοκι-

βώτια μέσα στὰ ὑπόγεια τῆς Γαλλικῆς Τραπεζίης, μόνο οἶκτο καὶ περιφρόνηση αἰσθάνεται τώρα γιὰ τὶς δικές μᾶς προστυχολοπές.

Ὁμόθυμα χειροκροτήματα ἐσκέπασαν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Γιακὰ καὶ ὁ Σφάχτης σηκώθηκε γιὰ ν' ἀπαντήσῃ.

Ἦταν κατάχλωμος. Ἐρριχνε ἄγρια καὶ δόσιστα βλέμματα στοὺς ὑπηκόους του καὶ ἔμοιαζε σὰν τὸ θηριοδαμαστή μέσα στὸ κλουβὶ τῶν θηρίων, πού δὲν τολμᾷ νὰ χτυπήσῃ τὸ καμταίκι του μπρὸς στίς ἄγριες μορφές τους.

— Ἰππότες, εἶπε τέλος, ἐκτιμῶ τὰ εὐγενικά αἰσθήματα πού ἐξεφάρσε ὁ Γιακὰς, κινούμενος ἀπ' τὴν ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ νὰ μεγαλῶνῃ ἡ φήμῃ τῆς Μαύρης Μάσκας ἀπὸ μιὰ τολμηρὴ ἐπιχείρηση. Μοῦ ζητεῖτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω σὲ μεγάλες πράξεις, σὲ καινούργιες καὶ τολμηρὲς πράξεις, ὅπως σᾶς τὸ-κάνε ὁ ἀληθινὸς τῶν προκατόχων μου. Θὰ παραδεχθῇτε ὅμως ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξω ἐγὼ τὴν κατάλληλη στιγμή, ὥστε νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸν κίνδυνο τότε μόνον, ὅταν θὰ ἔχουμε πολλὰς πιθανότητες νὰ νικήσουμε. Ζητεῖτε νὰ μεγαλώσω τὴ δόξα σας καὶ ὅχι νὰ τὴν ἐλαττώσω με μιὰν ἐπικίνδυνη καὶ ἀνῶφελη σπουδὴ. Περιμένετε λοιπὸν τὴ στιγμή, πού θὰ σᾶς πῶ: «Ἐμπρός!» Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι σὲ λίγον καιρὸ θὰ σᾶς δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ δείξετε ὅλο σας τὸ θάρρος.

— Πότε; πότε; ρώτησαν πολλὰς ἀνυπόμονες φωνές.

— Σὲ λίγον καιρὸ, σᾶς λέω.

— Μὰ ἀκόμη θὰ περιμένουμε;

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἐπιμονή, ὁ Σφάχτης σκέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ ὕστερα εἶπε:

— Θέλετε ὀρισμένη χρονολογία;

— Ναί, ναί, ναί!

— Νὰ λοιπόν. Προτοῦ ἔρθῃ ἡ 24 Μαΐου, ἡμέρα τῆς μεγάλης γιορτῆς τοῦ Σωματείου μᾶς καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου βασιλιά, θὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία σας.

Ἡ συγκεκριμένη αὐτὴ ὑπόσχεση ἔφερε τ' ἀποτέλεσμά της.

— Εὐγε! Εὐγε! φώναξαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ζήτη ὁ βασιλιάς!

Ὁ Σφάχτης, βλέποντας ὅτι πρὸς στιγμή τοῦλάχιστο, εἶχε ἀνακτήσει τὸ κύρος του, ξανάγινε δραστήριος καὶ αὐταρχικὸς καὶ με φωνὴ ἀρχηγοῦ, πού ἐννοοῦσε νὰ μὴ δέχεται ἀντιρρήσεις, εἶπε, ἐνῶ κάφωνε ἀπειλητικὰ βλέμματα στὸ Γιακά:

— Πολὺ καλά! Θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσή μου. Μὰ ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς, ἀλλοίμονο σὲ κείνον πού θὰ τολμήσῃ νὰ σηκώσῃ κεφάλι ἐναντίον τῆς ἐξουσίας μου. Στὸ βασιλιά πού ἔχετε ἐκλέξει, ἐδώσατε δικαίωμα ζωῆς καὶ

θανάτου πᾶν σὲ κάθε ὑπὸ καὶ τοῦ Ἑλπίζω ὅτι δὲ θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ χρησιμοποιήσω αὐτὸ τὸ δικαίωμά μου... Καὶ τώρα, ἱππότες, ἄς ἀκολουθήσουμε τὴν «ἡμερησίαν διάταξη». Τὸ ἐπεισόδιο ἔληξε.

Τὰ ἐπιδητικὰ αὐτὰ λόγια ἐδάμασαν τοὺς κακούργους, πού ξαναπήραν τὴν ψυχρὴ καὶ γεμάτη σεβασμὸ στάση τους. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Γιακὰς ἔκανε μιὰ θαύτατῃ ὑπόκληση μπρὸς στὸ βασιλιά καὶ ξαναπήγε στὴ θέση του.

Τότε ὁ Σφάχτης ἐδήλωσε:

— Μᾶς μένει τώρα νὰ προσλάβουμε ἐπίσημα στὴν εταιρία τῆς Μαύρης Μάσκας, με τὸν τίτλο τοῦ δοκίμου, τὸ γιῶ τοῦ σεπτοῦ Δυρμπάν, τοῦ δοξασμένου προκατόχου μου. Γιὰ τοῦ Δυρμπάν, προχώρησε μαζὶ με τοὺς κηδεμόνες σου.

Δύο ἱππότες ἐπιάσαν τὸ Φρέδο ἀπ' τὰ δυὸ μπράτσα καὶ τὸν ὠδήγησαν μπρὸς στὸ βασιλικὸ θρόνο. Ὁ ἕνας, ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ, ἦταν ὁ Φιδὲς καὶ ὁ ἄλλος, ὁ γίγας ἐκεῖνος με τὰ μακρυὰ μλλιά καὶ τὸ τριχωτὸ πρόσωπο, πού τὸν εἶδαμε νὰ λήθῃ στὸ Φρέδο ὅτι ὀνομάζεται Γάτουλας.

Ὅταν δρέθηκε ἀντίκρου στὸν μεγαλοπρεπὴ καὶ τρομερὸ ἀρχηγό, ὁ Φρέδος αἰσθάνθηκε κάποια συγκίνηση. Μὰ ὁ Φιδὲς τὸν καθορούχαε:

— Ἐμπρὸς λοιπόν, τοῦ εἶπε σιγὰ μὴ φοβάσαι, εἴμαστε μετὰ ἐδῶ, οἱ κηδεμόνες σου.

Ὁ βασιλιάς τὸν ρώτησε μ' ἐπίσημο ὕψος:

— Γιὰ τοῦ Δυρμπάν, θέλεις νὰ γίνῃς μέλος τῆς Ἐταιρίας μᾶς;

— Ναί! ἀπάντησε ὁ Φρέδος, ἐπαυλαμδάνοντας μηχανικὰ ὅτι τοῦ ψιθύριζε σι' αὐτὸ ὁ Φιδὲς.

— Ἐρεῖς ὅτι χρωστᾷς ἀπόλυτην ὑποταγὴ στὸ βασιλιά σου καὶ στοὺς κηδεμόνες σου;

— Τὸ ξέρω, ἔκαμε τὸ παιδί.

Τότε ὁ βασιλιάς, γυρίζοντας πρὸς τὴ συνέλευση, ρώτησε με δυνατὴ φωνή:

— Ἰππότες, ἀναλαμβάνετε νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴν ἀσφάλεια αὐτοῦ τοῦ δοκίμου; Ὁρκεσθε ὅτι θὰ θυσιάσετε τὴ ζωὴ σας, γιὰ νὰ μὴ τοῦ θιγῇ κανεὶς οὔτε μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς του;

— Ὁρκεῖσθε! φώναξαν οἱ ἱππότες με μιὰ φωνή, ὑψώνοντας τὰ χέρια.

— Ἡ σειρά σου, Φρέδε Δυρμπάν, ἐξακολούθησε ὁ Σφάχτης: ὀρκίσου πᾶν στὸ κρανί, ὅτι θὰ εἶσαι πιστὸς στοὺς κανονισμοὺς τῆς Ἐταιρίας τῆς Μαύρης Μάσκας, ὅτι δὲν θὰ προδώσεις τοὺς συντρόφους σου καὶ ὅτι θὰ ἀφιερῶσεις ὅλες σου τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ

ἀγάλης πέρας κάθε δουλειά πού θὰ σοῦ ὑποδείξουν οἱ ἀρχηγοὶ σου καὶ οἱ κηδεμόνες σου.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, ὁ Φρέδος σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ρώτησε:

— Γιὰ πόσον καιρὸ θὰ μ' ὑποχρεώνει αὐτὸς ὁ ὅρκος μου;

Ἡ ἀπροσδόκητῃ αὐτὴ ἐρώτησις ἐξάφνισε τὸ Σφάχτη. Ὡς τόσο τοῦ ἀπήντησε:

— Ὁ ὅρκος αὐτὸς σ' ὑποχρεώνει ὅσο διαρκεῖ ἡ δική σου ἐξουσία, γιατί, σύμφωνα με τὸν κανονισμό, ἀναβιώνουν τὸν ὅρκο τοὺς κάθε χρόνο, ὅταν ἐκλεγῇ ὁ καινούργιος βασιλιάς.

— Καὶ πότε γίνεται αὐτὴ ἡ ἐκλογή;

— Τὸ εἶπα: στίς 24 Μαΐου.

— Σὲ τρεῖς μῆνες;

— Σὲ τρεῖς μῆνες.

— Τότε ὀρκίζομαι! εἶπε ὁ Φρέδος.

καὶ ὕψωσε τὸ χέρι πᾶν στὸ κρανί.

Ὁ Σφάχτης κοίταξε κατὰ μματα τὸ παιδί καὶ ἀργὰ-ἀργὰ τοῦ εἶπε:

— Ὁ ὅρκος σου, παιδί μου, ἔχει ἀκόμη σπουδαιότερη σημασία, γιατί τὸ κρανί αὐτό, πᾶν στὸ ὁποῖο ὀρκίζεσαι, εἶναι τὸ κρανί τοῦ Δυρμπάν, τοῦ πατέρα σου, τοῦ παλίου μᾶς βασιλιά.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαμαν τὸ Φρέδο νὰ χλωμιάσῃ· τὰ γόνατά του ἐλύγισαν. Μὰ καταπνίγοντας τὴ φρίκη του, ἐπανάλαβε με δυνατὴ φωνὴ τὸν ὅρκο, πού τοῦ εἶπε ὁ κηδεμόνας τοῦ Φιδέ:

— «Ὁρκεῖσθε νὰ συμμορφωθῶ με τοὺς κανονισμοὺς τῆς Ἐταιρίας τῆς Μαύρης Μάσκας καὶ νὰ ἐκπληρώσω με πίστη, ὑπακοή καὶ ἀφοσίωση, ὅλα τὰ καθήκοντά μου, ὡς δοκίμος.

— Ἐλα δῶ, τώρα, εἶπε ὁ βασιλιάς καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ Φρέδο.

Ὁ Φρέδος πλησίασε καὶ δέχθηκε ψυχρὰ τὸ φιλὶ τοῦ βασιλιά καὶ ὕστερα τὸ φιλὶ τῶν κηδεμόνων του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΑΘΩΣ ΕΡΧΕΤ' Η ΑΝΟΙΞΗ

Σ' ἕνα βιβλίο μέσα ἀκόμα Βλίσκω ἕνα φύλλο ὠχρό, ξερό. Τὸ φέρνω εὐλαβικὰ στὸ στόμα Καὶ με λαχάρω τὸ φιλό.

Μιὰν ἀντίξῃ ἄλλη περασμένη Το εἶχα φυλάξει καὶ ξανά, Κάποιον Ἀπρίλη ὡς νὰ προμείνει Κι' ἀνοιξὴ νέα ὡς νὰ μὴνᾷ.

Μοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια πᾶντο Στῆ: αὐρὰς τὰ φτερά καὶ πρὸς Τὸ περιβόλι σιέεται πλάνο, Ντυμένο κάποιο ἔξαισι φῶς.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΚΙ' Ο ΧΟΪΡΟΣ

1

Εἶναι μιὰ πολὺ περιεργὴ ἱστορία, τόσο περιεργὴ πού πρέπει νὰ κἀθεταὶ κανένας καλὰ στὴν καρέκλα του, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ὅταν ἀκούτῃ τὸ πιδ περιεργο μέρος.

Στὸν ἀγρὸ πῆγαινε ἕνα κοπάδι γουρούνια. Θὰ τὰ σφάζανε τὰ Χριστούγεννα, μ' αὐτὸ δὲ τὸ συλλογίζοντουσαν. συλλογίζοντουσαν μόνο ἂν εἶχανε τίποτα νὰ φᾶνε, καὶ ὅταν εἶχανε φαί δὲν τοὺς καίγοτανε καρφί γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Μιὰ μέρα βρήκαν μιὰ σπηλιὰ στὴ γῆ, ἕνα λιμέρι ληστῶν, πού ἦταν γεμάτῃ χρήματα.

— Μπα! εἶπανε καὶ δοκιμάσανε τὰ χρήματα· τρώγονται αὐτὰ δῶ;

— Ὁχι, δὲν ἦτανε τίποτα φαγώσιμο. Τότε φτύσανε τὰ χρήματα καὶ ἀφῆσαν τὴ σπηλιὰ τρέχοντας στὸν κοπρῶνα ὅπου κυλιστήκανε καλὰ-καλὰ. Ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος χοῖρος—Μεγάλο Χοῖρο τὸν λέγανε—εἶχε μείνει στὴ σπηλιὰ θαυμάζοντας τὰ πολλὰ χρήματα. Ἦξερε πὼς ἦτανε κάτι τι πού οἱ ἄνθρωποι τὸ ἔχουνε στίς τσέπες τους, καὶ ὅταν ἔχει κανεὶς πολλὰ χρήματα στὴν τσέπη του, μπορεῖ νὰ πάῃ στὴ χώρα καὶ στὰ μαγαζιά ν' ἀγοράσῃ ὅ,τι θέλει νὰ φάῃ. Καὶ δῶ ἦτανε τόσα πολλὰ χρήματα! Ἀλλὰ τί τῶφελος; Αὐτὸς δὲν ἦταν ἄνθρωπος.

Αὐτὸς δὲν εἶχε τσέπες καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ στὴ χώρα καὶ στὰ μαγαζιά. Αὐτὸς ἦτανε μόνο ἕνας δυστυχισμένος χοῖρος πού θὰ τὸν σφάζανε τὰ Χριστούγεννα. Καὶ τί τοῦ χρησιμεύανε ὅλα αὐτὰ τὰ πολλὰ χρήματα;

2

Τότε ἔγινε φθινόπωρο.

Φυτοῦσε καὶ ἔδρεχε τρομερά.

Μιὰ μέρα ἦρθε ἕνας φτωχὸς πεινασμένος ζητιάνος. Δὲν εἶχε βάλει μποῦκιὰ στὸ στόμα του μιὰ δομάδα καὶ πῆγαινε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα. Σταμάτησε καὶ κοιτοῦσε τοὺς χοίρους.

— Εὐτυχισμένοι χοῖροι, εἶπε, πηγαίνετε δῶ με τὰ τέσσερα μεσ' στὸ φαί, καὶ τρώτε ὅσο θέλετε, ἐνῶ ὁ ἄλλος δὲν εἶδε τροφὴ μιὰ δομάδα. Πῶς ἤθελα νὰ μποροῦσα ν' ἀλλάξω μαζὶ σας!

— Οὐ, εἶπε ὁ Μεγάλος Χοῖρος, αὐτὸ γίνεται. Θέλεις ν' ἀλλάξουμε; Ὁ Ζητιάνος κρῶνε τόσο πού ἔτρεμε ὀλόκληρος, καὶ πεινοῦσε τόσο πού ἡ κοιλία του γουργούλιζε.

— Πῶς γίνεται αὐτό; ρώτησε.

— Οὐ, εἶπε ὁ Μεγάλος Χοῖρος, θὰ κόψῃς μόνο ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κόκκινα λευκόκλαδα καὶ πέρας καὶ θὰ με χτυπήσῃς τρεῖς φορές στὴ ράχη μ' ἕνα σου τὴ δύναμη καὶ θὰ πῇ:

«Ψι-τσὶ, ψι-τσὶ, ψι-τσὶ, ψι-τσὶ,

Δικό μου εἶναι τὸ πετσό!»

Τότε ἀλλάζουμε πετσό. Σὺ θαρ-θῇς δῶ στὴ γαδάθα τοῦ φαγιοῦ καὶ ἔγω θὰ δῶ στὸ δρόμο νὰ περπατήσω. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, βαρέθηκα πιά δλῆ τὴ ζωὴ μου νὰ μένω δῶ καὶ θὰ εἶχα ὁρεξὴ νὰ δῶ λίγο τὸν κόσμο.

— Ἐ, δὲν εἶναι καὶ λίγα νὰ δῇς, εἶπε ὁ Ζητιάνος, ὥστε ἡ ἀλλάξιὰ εἶναι καλὴ. Μὰ πάλι δὲ μπορῶ, γιατί ἔχω σπῖτι μου ὀκτὼ πεινασμένα παιδιά, πού περιμένουν νὰ γυρίσω καὶ νὰ τοὺς φέρω τίποτα νὰ φᾶνε.

— Γι' αὐτὰ θὰ φροντίσω γῶ.

— Τὸ ὑπόσχεσαι; ρώτησε ὁ Ζητιάνος.

Οὐ, εἶπε ὁ Μεγάλος Χοῖρος. Πές μου μόνο πού κἀθονται.

— Τὸ σπῖτι μου, εἶπε ὁ Ζητιάνος, γνωρίζεται εὐκολα, γιατί εἶναι τὸ ποῖο ἄθλιο σπῖτι πού θὰ δῇς. Ἡ βροχὴ περνᾷ τὴ στέγη καὶ ἡ θύελλα τὰ παράθυρα. Καὶ τὰ παιδιά μου θὰ τὰ γνωρίσῃς καὶ αὐτὰ εὐκολα, γιατί εἶναι τὰ φτωχότερα καὶ τὰ πιδ πεινασμένα παιδιά τῆς γῆς.

— Οὐ, εἶπε ὁ Μεγάλος Χοῖρος, θὰ εἶμαι σὰν πατέρας γι' αὐτά, στὸ ὑπόσχομαι σ' ὅτι ἔχουμε ἱερὸ ἐμεῖς οἱ χοῖροι.

Τότε πῆρε ὁ Ζητιάνος ἕνα χαρτί καὶ ἔγραψε ἕνα χαιρετισμὸ στὰ παιδιά του. Μελάνι δὲν εἶχε καὶ τὸν ἔγραψε με τὸ αἷμα του καὶ τὸν ἔβαλε στὴν κοφίνα λεύκα.

— Ἔτσι, εἶπε. Τώρα ἔκανα γιὰ τὰ παιδιά μου ὅ,τι μποροῦσα νὰ κάνω. Πέ τους, ὅτι τὸν τελευταῖο χαιρετισμὸ μου νᾶρθουν νὰ τὸν πάρουνε στὴ λεύκα δῶ.

Τότε ἔκοψε ἕνα κόκκινο λευκόκλαδο, χτύπησε τὸ χοῖρο τρεῖς φορές στὴ ράχη μ' ἕνα τοῦ τὴ δύναμη καὶ φώναξε: «Ψι-τσὶ, ψι-τσὶ, ψι-τσὶ, ψι-τσὶ!

Δικό μου εἶναι τὸ πετσό!»

Στὸ λεπτὸ βγήκαν ὁ Ζητιάνος καὶ ὁ χοῖρος ἀπὸ τὸ πετσό τους.

Ὁ Ζητιάνος χώθηκε στὸ πετσό τοῦ χοίρου καὶ ἔγινε ἕνα μεγάλο γουρούνι. — οὐ, οὐ, οὐ, — πού ὤρμησε στὴ γαδάθα καὶ ἀρχισε νὰ τρῶ σὰν νὰ μὴν εἶχε φάει μιὰ δομάδα. Καὶ πραγματικῶς δὲν εἶχε. Μὰ ὁ χοῖρος ὤρμησε στὸ πετσό τοῦ Ζητιάνου καὶ στὰ κουρέλια του ἐπλίσθη. Ἐγίνε σωστὸς Ζητιάνος, πηδῶσε στὸ δρόμο καὶ κουνοῦσε τὸ μπαστούνι του καὶ τὸ κἀπέλλο του στὴ βροχή.

— Ζήτη, εἶμαι ἄνθρωπος τώρα! φώναξε ὁ Μεγάλος Χοῖρος.

Καὶ φαίνεται πὼς βιάζοτανε νὰ πάῃ στὴν πόλη τῶν ἀνθρώπων, γιατί ἀμέσως ἀρχισε νὰ τρέχῃ, τραγουδώντας, σὰν τρελλὸ γουρούνι, ἐνῶ πλατσούριζε μὲς στίς λάσπες.

Μετὰφραστὴ ἀπὸ τὸ Λοιπὸ. (Ἀκολουθεῖ)

ΦΟΥΛΑ Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

1930

*Αγαπητοί μου,

ΟΣΑ χρόνια νομίζετε, αναστήθηκε ό εορτασμός της 'Ελληνικής 'Εκατονταετηρίδας; 'Εννιά, — έννιά δάκακαιρα χρόνια! Αντί δη-

λαδή τό 1921, όπως είχε αποφασισθή κι' όπως έπρεπε, θά εορτασθή τό 1930. Καί τούτο γιά νά δοθῇ καιρός στήν 'Επιτροπή, στίς πολλές καλύτερα καί διάφορες 'Επιτροπές, νά προετοιμάσουν έναν εορτασμό αξίον γιά τήν περίστασι. Θά πορήσετε: Δέν είναν πολ-λά έννιά χρόνια;.. 'Όχι. Γιατί πρόκειται νά γίνουν, νά δημιουργηθοῦν, τόσο μεγάλα έργα, ὥστ' ἐγὼ ἀμφιβάλλω ἂν θάρκῃ καί τόσο διάστημα. 'Επειτα, — καί 'ς αὐτό πολὺ καλὰ σκέφθηκε ἡ Κεντρική 'Επιτροπή, — ἀφοῦ οἱ περιστάσεις, οἱ πόλεμοι κι' οἱ ἄλλες ἐσωτερικὲς ἀνωμαλίες, δέν ἄφησαν νά εορτασθῇ ἡ 'Ελληνική 'Εκατονταετηρίδα τό 1921, ἀκριβῶς δηλαδή στὰ ἑκατὸ χρόνια ἀφ' οὗ ἐκί-ρυξε ἡ 'Ελλάδα τήν 'Ελευθερίαν της, ἔπρεπε νά ὀρισθῇ μιὰ ἄλλη χρονολογία, ἐπίσης ἱστορικὴ κι' ἐπίσημη, καί τέτοια βρέθηκε τό 1830, τό ἔτος πού ἀναγνωρίσθηκε τό καινούργιο ἀνεξάρτητο 'Ελληνικὸ Κράτος. Στὰ ἑκατὸ λοιπὸν χρόνια τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γιά τήν 'Ελλάδα γεγονότος θά γίνῃ ὁ εορτασμός, — τό 1930.

'Αλλὰ πῶς; Τί καί τί μεγάλα πράγματα θά γίνουν, πού ἡ ἐτοιμασία τους θά χρειασθῇ έννιά χρόνια, — δεκατέσσερα μάλιστα, ἂν λογαριάσουμε ἀπὸ τότε πού ρίχτηκε ἡ ἰδέα καί σχηματίσθηκε ἡ πρώτη 'Επιτροπή κι' ἔγινε κάποια προκαταρκτικὴ ἐργασία; 'Ο κ. Γ. Χαριτάκης, γενικὸς γραμματέας τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς, πού προεδρεύεται ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Νικόλαο, ἐτύπωσε τελευταίον ἕνα φυλλάδιο, ὅπου βλέπει κανεῖς, μὲ γενικὲς γραμμές, ὅλο τὸ σχέδιο. Εἶναι πραγματικῶς ἐπιβλητικὸ κι' ὠραίο. Καί πρῶτα-πρῶτα θά ἰδρῇ ἕνα μεγάλο 'Ηρώο στὰς 'Αθήνας, ἕνα Πάνθεο, ἕνας μαρμαρένιος Νάος τῆς Νίκης καί τῆς Δόξας, πού θά τὸν στολίσουν, γλυπτεῖς ἡ ζωγραφιστές, οἱ μορφές ὧν τῶν 'Ηρώων, ὧν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Νέας 'Ελλάδας, κι' ἐκείνων πού προετοίμασαν τό 1821, κι' ἐκείνων πού τὸ ἐκκολοῦθησαν. Δέν ξέρουμε βέβαια ἀκόμα οὔτε πού ἀκριβῶς θά ἰδρῇ αὐτὸ τὸ 'Ηρώο, οὔτε ἀπὸ ποιού. Εἶναι ἀκόμα σὲ κατάστασι σχεδίου ἡ,

ἂν θέλετε, ὁνειρου. 'Ελπίζουμε ὅμως πῶς θά πραγματοποιηθῇ ὅπως ταιριάζει, καί προπλάνων πῶς δέν θά περι-λάβῃ μόνο πολεμιστῆς, πολιτικούς κι' ἐθνικούς εὐεργέτες, ἀλλὰ καί 'Ηρώες τοῦ Πνεύματος, Μεγάλους 'Ανδρες πού ἀγωνίσθηκαν γιά τήν πνευματικὴ ἀπελευθέρωσι τοῦ 'Εθνους, ποιητῆς καί συγγραφεῖς.

'Επειτα, θά στηθοῦν Μνημεῖα κατὰ τόπους. Σὲ κάθε πόλιν δηλαδή, σὲ κάθε χωριό, σὲ κάθε μέρος ὅπου ἔγινε κάτι ἱστορικὸ, μικρὸ ἢ μεγάλο, θά στηθῇ κι' ἕνα ἀγαλμα, μιὰ ἀναμνηστικὴ στήλη ἢ μιὰ ἐνεπίγραφη πλάκα, ἀναλόγως. Κι' ὅχι μόνο μέσα στήν 'Ελλάδα, πού κάθε πέτρα της σχεδὸν θυμίζει καί μιὰ μάχη γιά τήν 'Ελευθερίαν, ἀλλὰ κι' ἐξω, ὅπου εἶναι βολετό. Παραδειγματός χάριν στὸ Δραγατσάνι: θά στηθῇ ἡ ἀδεῖα τῆς Ρουμανίας γιά νά στηθῇ ἕνα μνημεῖο τῶν 'Ιερολοχιτῶν. 'Επειτα, στὰς 'Αθήνας, θά γίνῃ μιὰ μεγάλη 'Εκθεσι, πού θά περιλάβῃ ὅλους τοὺς πλουτοπαραγωγικοὺς κλάδους τῆς ἐθνικῆς ζωῆς (βιομηχανική) καθὼς καί τήν πνευματική, καλλιτεχνική καί κοινωνική κίνησιν. Μὲ ἄλλους λόγους, κάθε πρόσ-δος πού ἔκαμε ἡ 'Ελλάδα, ἀπὸ τότε πού ἐλευθερώθηκε ὡς σήμερα, σὲ κάθε κλάδο, σὲ κάθε σφαῖρα, θά δειχνοται πλατεῖα στήν 'Εκθεσιν αὐτή, πού μπορεῖτε νά φαντασθῆτε τί τεράστια καί πολὺ πλοκή θά εἶναι. Θέλουν μάλιστα νά τήν κάμουν καί διεθνή, γιά νά δειχθῇ συγκριτικὰ κι' ἡ πρόοδος τῶν γειτόνων μας, ἀλλὰ... δέν θά μουν τῆς ἰδέας. 'Ας εἶναι...

Συγχρόνως θά ἰδρῇ κι' 'Εθνικὸ Θέατρο. Κι' ἡ θά κτισθῇ καινούργιο, ἡ θά χρησιμοποιηθῇ τὸ Βασιλικό, πλου-τιζόμενο ὅπως πρέπει. Στὸ 'Εθνικὸ αὐτὸ Θέατρο, σὰ συμπλήρωμα, νά ποῦ-με, τῆς 'Εκθεσῆς, θά παιχτοῦν τὰ κα-λύτερα ἑλληνικὰ ἔργα τῆς 'Εκατον-ταετηρίδας, μαζί μὲ ἄλλα πού θά γρα-φτοῦν ἐπίτηδες ἀπὸ τοὺς καλύτερους μας συγγραφεῖς. Θά παιχτοῦν ἐπίσης καί διαλεχτὰ ξένα ἔργα μ' ἑλληνική ὑπόθεσι, ἀρχαῖα, μεσαιωνικά κτλ. Στὸ ἴδιο, ἡ 'ς ἄλλο Θέατρο, πού θά εἶναι ὅμως συμπλήρωμά του, 'Εθνικὸ κι' αὐτό, θά παιχτοῦν τὰ καλύτερα ἑλλη-νικὰ μελοδράματα κι' ἄλλα νέα πού θά συντεθοῦν ἐπίτηδες γιά τήν περί-στασι. 'Επίσης θά ἐκτελεσθοῦν χορο-δράματα, συμφωνικά ἔργα κτλ. 'Εν-νοεῖται πῶς ἡ λειτουργία τοῦ Θεάτρου θά ἐκκολοῦθησιν κι' ἔτσι ἡ 'Ελλάδα ἀποκτᾷ τέλος τὸ 'Εθνικὸ τῆς Θεάτρου, δραματικὸ καί 'λυρικὸ' (λυρικὸ Θέα-τρο λέγεται ἐκεῖνο πού παίζει ἔργα μουσικά).

Καί τέλος θά γείνουν διάφορα δη-μοσιεύματα. Θά ἐκδοθοῦν π. χ. τρία

μεγάλα Λευκώματα (τὸ ἕνα μὲ ἱστορι-κὲς προσωπογραφίες, τὸ ἄλλο μὲ τό-πους ἑλληνικούς, τὸ τρίτο μὲ σκηνές τοῦ 'Ελληνικοῦ βίου) θά ἐκδοθοῦν βι-βλιογραφίες, ἱστορίες, ἱστορικὲς πη-γές, δάκακαιρη βιβλιοθήκη σχετικὴ μὲ τὸ 21 καί μὲ τήν 'Ελλάδα. Θά ἐκδο-θοῦν ἀκόμη ἀναμνηστικὰ μετάλλια καί (χαρῆτε οἱ συλλέκτες!) γραμμα-τόσημα.

Αὐτά, παιδιὰ μου, θά γίνουν, αὐτὰ σχεδιάζονται κι' ἐτοιμάζονται γιά τὸ 1930. Πῶς σὰς φαίνονται; Νομίζετε πῶς εἶναι ὅλα ὅσα πρέπει, ὅσα ἐπι-βάλλεται νά γίνουν, ἡ λείπει τίποτα; — Δέν ἀστεϊεύουμαι. Αὐτὴ τήν ἐρώ-τησιν κάνει κι' ὁ κ. Χαριτάκης στὸ τέλος τοῦ μεθοδικοῦ καί τόσο καλο-γραμμένου φυλλαδίου του, καί παρα-καλεῖ κάθε του ἀναγνώστη νά κάμῃ τίς κρίσεις του καί νά προτείνῃ θαρ-ρετὰ, ἂν ἔχῃ, κανένα καλὸ σχέδιο. Λοιπὸν τί λέτε;.. 'Αν ἔχετε καί σεις τίποτα — πού ξέρετε κανεῖς τί μπορεῖ νά δοῇ! — νά τὸ γράψετε στὴ Διάπλασή σας. Κι' ἔννοια σας: ἂν ἀξίξῃ, θά πάῃ στήν 'Επιτροπή.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHEI

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

— Πονεῖ; τὴν ρώτησε, ἀφοῦ τὶς ἔ-δωσε τὴ λυχνία της.

— Δέν αἰσθάνομαι τίποτα, ἀποκρι-θηκε ἡ Διονυσία.

— 'Α! τότε δέν εἶναι τίποτα, ὅς ἀ-νάψουμε τὴ λυχνία καί νά πῆς ἕνα ποτηράκι.

'Η Διονυσία ἀρνῆθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι. Ξαφνικὰ τῆς ἤρθε σὰν ντροπὴ καί στενοχώρια.

Δὲ θά μπορούσε νά ἐξηγήσῃ γιὰ τὴν ἔπισκε ξαφνικὰ τέτοια ντροπὴ ἐκεῖ μέσα στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες καί τὴν οἰκογένειαν Μπεκκάρ, ἀνάμεσα στὸν πατέρα της πρὸ πάντων καί τὴν 'Ελισσάδετ, πού τὴν κοίταζε μὲ μάτια πού λάμπανε ἀπὸ θρίαμβο μίσους, ἐνῶ ὅλοι τὴν κοι-τάζαν μὲ συγκίνηση καί συμπάθεια. Κι' ὅταν πλησίασε τὸν ἐπιστάτη γιά νά δειξῇ πῶς δέν εἶχε πιά τίποτα καί μποροῦσαν νά ξεκινήσουν, ἡ 'Ελισσά-δετ πού εἶχε ἔλθῃ κοντὰ της, τὴν κοι-τάξε καλὰ-καλὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, γεμάτῃ περηφάνεια, σὰν νὰ-θελε νά χαράξῃ στὸ μυαλό της τὴν εἰ-κόνα αὐτῆς.

Τὸ ἀνοιγμα ὅπου στεκόταν ἡ 'Ε-λισσάδετ ἦταν τόσο στενὸ, ὥστε μπο-ρούσε ἀκουμπώντας μὲ τὴ ράχη στὸν ἕνα τοῖχο, νά ἐγγίξῃ μὲ τὸ χέρι της τὸν ἄλλο. Γιά νά περάσῃ ἀπὸ μπρὸς της ἡ Διονυσία, ἔπρεπε νά σκύψῃ καί

τὴν ἀπὸ τὸ ἀπλωμένο τοῦτο χέρι.

— Καταβάσει τὸ γερύρι σου, τῆς εἶπε ὁ Μωρίς πού εἶδε τὸ δισταγμὸ τῆς Διονυσίας ἐμπρὸς στὸ ἀπροσδόκητο ἐμπόδιο.

— Μπα! καί δέν μπορεῖ νά σκύψῃ ἡ μαθητὺς σου;

— 'Όχι βέβαια μπροστά σου, ἀπο-κρίθηκε ὁ νέος.

Καί πιάνοντας τὸ χέρι τῆς περή-φανης, τὸ κατέδασε κολλητὰ στὸ κορ-μί της ἐνῶ ἔλεγε τῆς Διονυσίας νά περάσῃ. (*)

Προχώρησε καί κείνος πίσω της κι' ἔτσι ἡ 'Ελισσάδετ ἀναγκάσθηκε νά τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Βγήκαν ἀπ' αὐτὴ τὴ στοὰ πού δέν εἶχε ἄερα, ἦταν ὅμως γεμάτῃ σκόνη καί μπῆκαν σὲ μιὰν ἄλλη πὺλ πλατεῖα καί ἀερισμένη. 'Η Διονυσία ἀνατρίχι-ασε, ἀνοιξε τὸ στόμα της καί γέμισε τοὺς πνευμονὲς της μὲ δροσερὸ ἄερα πού τῆς ἔδινε τὴ δύναμιν νά ἐξακο-λουθήσῃ τὸ ὑπόγειο ταξί-δι της.

Δέν εἶχε ὅμως πιά τὰ πρῶνά της πόδια. Τὰ γό-νατά της λυγίζαν κι' ἕνα σωρὸ σκέψεις βασάνιζαν τὸ μυαλό της, τῆς βάραι-ναν καί τῆς πονοῦσαν τὸ κεφάλι.

Δέν ἤξερε ἂν ἤθελε νά μελῇ ἀκόμα ἢ νά φύγῃ, γιὰ τὴν ἦταν τόσα πράγμα-τα ἀκόμα πού θά ἔλεγε νὰ δόλεπε, νά τὰ μάθαινε, μὰ πού ἐνοιωθε τὸ μυαλό της ἀνίκανο νά τὰ κρατήσῃ.

'Ακολουθοῦσε τοὺς ἄλλους μὲ τὴ σδυσμένη της λυχνία, κρατώντας γιά μπατσούνι τὸ λαστό της, ἐνῶ τὰ πόδια της ἐδράζαν φωτιές. Δέν περπατοῦσε πιά, σερνότανε.

Τὸ κορμί της ὅμως ἐπαναστατοῦσε στὸν πόνο.

Δέν τὴν βασάνιζε τόσο τὸ χτύπη-μα πού εἶχε πάρει στὸ μέτωπο. Αὐτὸ μάλιστα τὸ αἰσθανότανε. Τῆς φαίνότανε μάλιστα πῶς περισσότερο τὴ στενο-χωροῦσε ὁ σκόφος της καί πῶς ἂν τὸν ἐδράζε, δέν θά νοιωθε πιά τίποτα.

Μιὰ στιγμὴ πέρασαν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς σταύλους, ὅπου τῆς ἔλεγε, πού σέρ-νουν τὰ ὑπόγεια τραῖνα, τρώγαν τὸ σανὸ τους, σηκώνοντα κάποτε περίεργα τὰ κεφάλια τους στὸν παράξενον θόρυβο πού κάμουν οἱ ἐπισκέπτες. 'Ο κ. Μπεκ-κάρ διηγήθηκε τὴ ζωὴ τῶν φτωχῶν αὐτῶν ζώων πού δέν ξαναβλέπουν πιά τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καί ἡ Διονυσία τὸν ἀκούγε σὰν ἀφηρημένη.

Γιὰ τὸ πατέρα της, μὲ πείσμα καί ὑπερηφάνεια ἀνεξήγητη, διάλεξε ἕνα τέτοιο ἐπαγγέλμα;

Γιὰ τὴν ἑλῆσε νά ταπεινωθῇ καί νά ταπεινώσῃ καί τοὺς δικούς του; 'Ω! ἐ-νοιωθε καλὰ τὴν τόση περιφρόνησι

(*) 'Ιδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 101.

πού εἶχε δεχθῇ κατὰ πρόσωπο, ἐδῶ καί λίγη ὥρα.

'Ηξερε βέβαια πῶς ὁ πατέρας της δούλευε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, γιὰ τὸ ὅλοι σχεδὸν τοῦ τόπου ἐκεῖ δούλευανε, καί οἱ μηχανικοὶ καί οἱ ἐπιστάτες καί οἱ ἀρχιτεχνίτες καί οἱ ὑπάλληλοι τῶν γραφείων ἀκόμη. Δέν τῆς ὁμιλοῦσε γιά τίποτε, καί κανένας δέν τοῦ μι-λοῦσε γιά τὴ δουλειά του κι' ἔτσι ἡ Διονυσία δέν ἤξερε πού δούλευε.

Καί τώρα μόνο, μαζί μὲ τὸ χτύπη-μα τοῦ πικουριοῦ, τῆς φανερώθηκε σκληρὰ καί μπρὸς σ' ὅλον τὸν κόσμον, τί ἦταν οἱ Κουτουριέ, τί ἦταν αὐτὴ ἡ κόρη τοῦ ἀνθρακωρύχου, ἀπὸ κεί-νους πού δουλεύουν στίς πύλ βαρεῖες καί τίς πύλ δύσκολες δουλειές καί μέ-σα στὸ δάθος τοῦ πηγαδιοῦ.

Τὴν ταραχῇ καί τὴν κούρασι δια-δέχθηκε ἡ ἐπανάστασι. 'Α! δέν θέλει πιά νά ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατά-στασι, αὐτὴ ἡ θέση της μπρὸς στοὺς ἄλλους.

«'Ας γυρίσουμε πίσω, Διονυσία, εἶπε ὁ Μωρίς...» (Σελ. 109, στ. γ)

Ποιοὶ τὴν εἶδαν; Ποιοὶ ξέρουν τώ-ρα τὴν ἱστορίαν της; 'Ακουσαν ἄρα γε τίποτα οἱ ἄλλοι; 'Η 'Ελισσάδετ εἶχε ἄρα γε σὰν πάντα, τὸ κεφάλι γυρι-σμένο κατὰ τὴν ἐξοδὸν, ποθώντας νά φύγῃ μιὰ ὥρα ἀρχύτερα; 'Ω! ἂν δέν καταλάβαινε!

Καί ὅμως μὲ πόση περιφρόνησι τὴν εἶπε «μαθητευομένη»!

Καί ἡ Διονυσία, πού ἄλλη φορὰ εὗρισκε χαριτωμένη αὐτὴ τὴ λέξι, τὴν ἔβλεπε τώρα νά γίνετα γιά τὸν ἑαυ-τό της λέξι κοροϊδεῖας.

Τὸ ταξίδι ἐξακολουθοῦσε μέσα στὴ στοὰ.

Μιὰ στιγμὴ πέρασαν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς σταύλους, ὅπου τῆς ἔλεγε, πού σέρ-νουν τὰ ὑπόγεια τραῖνα, τρώγαν τὸ σανὸ τους, σηκώνοντα κάποτε περίεργα τὰ κεφάλια τους στὸν παράξενον θόρυβο πού κάμουν οἱ ἐπισκέπτες. 'Ο κ. Μπεκ-κάρ διηγήθηκε τὴ ζωὴ τῶν φτωχῶν αὐτῶν ζώων πού δέν ξαναβλέπουν πιά τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καί ἡ Διονυσία τὸν ἀκούγε σὰν ἀφηρημένη.

Σὲ λιγὰκι φθάσαν σὲ μιὰ φλέδα τό-σο στενὴ καί τόσο χαμηλὴ πού θά ἔ-λεγε πῶς ἦταν κάποια τρύπα πού θά ἔ-ζαν κανένα σωλῆνα νεροῦ ἢ γι' ἀερισμό.

— 'Εμπρός, ποῖος ἔρχεται μαζί μου; ρώτησε ὁ κ. Μπεκκάρ στὴ συν-τροφιά του. Νὰ μιὰ φλέδα πού δέν πρέπει νά εἶναι κανεῖς χοντρός γιά νά χωρέσῃ. Μόλις ἔχει ἐξήντα πόντους ὕψος.

— 'Εγὼ, ἀποκρίθηκε πρώτη ἡ Διο-νυσία μὲ τόνο ἀποφασιστικό.

— 'Όσοι δέν μποῦν ἐκεῖ μέσα, ὅς ἔλθουν μαζί μου ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε ὁ ἐπι-στάτης, δείχνοντας ἕνα δρόμον πλατὺ, φωτισμένο μ' ἕνα κόκκινο φανάρι.

'Η 'Ελισσάδετ πλησίασε τὸ πρόσω-πό της στὴν εἴσοδον τῆς σκοτεινῆς τρύπας καί γύρισε πίσω λέγωντας: — 'Ό! μόνο φεῖδια μποροῦν νά σέρνονται ἐκεῖ μέσα.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ φεῖδια αὐ-τὰ, εἶπε ἀμέσως ὁ Μωρίς περνώντας ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη του, γιά νά πλησιάσῃ τὸ στόμα τῆς φλέδας.

'Η 'Ελισσάδετ σήκωσε τοὺς ὄμους ἐνῶ αἰτρεῖς γενναῖοι τῆς συντροφιάς, ὁ δ. ὁ κ. Μπεκκάρ, ἡ Διονυσία καί ὁ Μωρίς ἀκολουθοῦσαν τὸν

μηχανικὸ μέσα στὴ σκο-τεινὴ φλέδα.

Αὐτὴ δέν ἦταν μόνο χα-μηλὴ, ἦταν καί στενὴ: γιά νά μποροῦν νά προχωροῦν ἔπρεπε ἢ νά πέσουν στὰ γόνατα καί νά περπατοῦν στὰ τέσσερα, ἢ νά ἔαπλω-θοῦν στὴ ράχη καί νά σέρ-νονται μὲ τὰ χέρια καί μὲ τίς φτέρνες. Προχω-ροῦσαν ἔτσι ἀργὰ καί δύσκολα.

Στὴν ἀρχὴ δέν ἦταν καί πολὺ κου-ραστικό. 'Η Διονυσία δέν ἦταν ψηλὴ καί ἡ ράχη της μόλις ἄγγιζε τὸ θόλον τῆς φλέδας. Σὲ λιγὰκι ὅμως ἀρχίσε κατῆφορος καί τὸ ἔδαφος γινότανε ἀνώμαλο, οἱ πέτρες καί τὰ κάρβουνα κυλοῦσαν κάτω καί τὰ χέρια καί τὰ πόδια σκόνταφταν στίς διάφορες ἀνω-μαλίες.

— 'Ας γυρίσουμε πίσω, Διονυσία, εἶπε ὁ Μωρίς. Εἴμαστε στὴν ἀρχὴ ἀ-κόμη καί σὲ λίγο θά εἶναι πολὺ δύ-σκολο.

Τὴν ὥρα πού ὁ Μωρίς τελείωνε τὴ φράση του, ἡ Διονυσία παρετήρησε ἕναν ἀνθρωπο πού, συντροφειμένος ἀπὸ ἕνα μικρὸ μαθητευόμενον μετροῦσε κατὰ γῆς, μὲ μιὰν ἀλυσίδα, τὸ μά-κρος τῆς φλέδας.

— Πῶς μπορεῖ νά προχωρῇ αὐτὸς ὁ μικρός;

— Μα εἶναι συνευθισμένος.

— Γύρισε πίσω ἂν θέλῃς ἐσύ, Μω-ρίς, ἐγὼ θά πάγω ὡς τὸ τέλος.

— 'Ο Μωρίς δέν ἀποκρίθηκε, πρόσχε-δμως τὴν κόρη, ἐτοιμος νά τὴν βοη-θήσῃ στὴν ἀνάγκη.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τι θα γινόσουν, παιδί,
Χωρίς το γεωργό,
Που σκάβει και καλλιεργεί
Τή γή κάθε καιρό;

Τι θα γινόσουν, παιδί,
Χωρίς και το φουρνάρη,
Που κάνει το ζεστό ψωμί
Με τάσπρο το ζυμάρι;

Και στο ζεστό σπιτάκι
Πώς θα κοιμόσουν, παιδί,
"Αν ο καλός ο κτίστης
"Ειπε απ' αυτή τη γή;

Και το χειμώνα πάλι,
"Αξένιοιστο παιδί,
Δεν θάσουν σε χάλι
Χωρίς τόν ύφαντή;

Μα κάθε πατριώτης
Τιμάει κι αγαπά
Τον κάθε στρατιώτη
Που άδρεϊα πολέμω

Καθ' έργασια άγάπα,
Καλόκαρδο παιδί,
Καθ' έργασια φέρνει
Και πλούτο και τιμή.

[Κατά το γαλλικό
του Jean Aicard]
ΔΟΞΑ ΜΑΤΩΜΕΙΗ

το νό δοίμε ποιός από τους τρείς;
μας ήταν άξιος ν'ι πλέξη τήν μα-
κρύτερα άλυσίδα! Και τίς άλλω-
ναμε και τίς διπλώναμε σε όλο
τό μήκος και τό φάρδς του πε-
ριβολιού. "Ομολογώ τώς ποτέ
δέν είχα έγω πλέξει τήν πύλ μτ-
κρά! Φυσικά τό άλλο κορίτσι,
σά μεγαλύτερο, είχε περισσότερη
πειρα. Κι' έγω που ποτέ δέν ή-
θελα να φανώ λιγότερο άξια απ'
τήν άλλη, δικαιολογούμουν: «Κα-
λά, αλλά σύ είσαι και πιο μεγά-
λη απ' μένα!»

"Ορθε όμως και ή ώρα νάφή-
σουμε τή τόσο συμπαθητικό κι'
ευχάριστο αυτό σπιτί. Ήμουν τό-
τε τριών χρόνων.

ΣΤΑΧΤΗ

ΝΥΧΤΑΣ ΓΑΛΗΝΗΣ

Νύχ' ή νύχτα αλώθηκε γύρω,
τάργυρο τό φεγγάρι προβάλλει,
τίς χλωμές τίς άγίτιδες του πάλι
σιό σκοτάδι ρίχνει γλυκά.

"Αγεράκι λεπτό μυρωμένο
στά κλαδάκια των δένδρων σφυ-
ρίζει, ρίζει,
ευωδιές και άνθάκια σκορπίζει
νυμφοστόλιστ' ή μυγδαλιά.

Γαλανός γαλανός ο αϊθέρας
λάμπει όλος γεμάτος γαλήνη,
τό γαλάζιο τό χρώμι του χύνει
στά βουβά της λίμνης νερά.

ΙΣΟΚΑΤΡΙΣ

ΓΛΕΝΤΙ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

"Από ένα μικρό λόφο καταρρυ-
λουν με τά έλκυθρα τά παιδιά
ώς τό ποτάμι.

"Αμα περάσει τό μεσημέρι και
τελειώσει τό σχολείο, όλα τά παι-
διά τραβούν τά έλκυθρά τους
από ένα σχολινάκι και πάνε γυ-
ρεύοντας μικρό ύψωμα.

Χέτ' τό όπόμευμα, άφού έβυσ
ό ήλιος, πήγα τό έλκυθρό μου κι'
έγω και τρέχοντας έρτατα τήν
παρέα των άλλων παιδιών. Τό
φεγγάρι έχυνε τό άσηένι του
φώς άπάνω στο άσπρο και άπά-
τητο χιόνι, και στο ξεχειλισμένο
ποτάμι, όπου παίζοντας κυνηγι-
ούν αν πελώρια κομμάτια πάγοι.

Σάν έρτασα στο κατάλληλο μέρος,
κάθησα άπάνω στο έλκυθρο, έπι-
ασα γερά τό μικρό τιμόνι και δί-
νο-τας μετ' δ'νατή σπρωξιά με τά
πόδια και με τό σώμ μου, άρχι-
σα να κατεβίνω. Τό χιόνι σ'
έκείνο τό μέρος δέν ήτιν άσπρο
άπατητο, αλλά, από τό πολύ κατέ-
βημα των παιδιών, είχε καταντή-
ση γλυστερός γερός πάγος.

"Ετρεξα, κι τίποτα δέν μπο-
ρούσα να με σταματήτ'ι. Τό μό-
νο δυσάρεστο είναι που φτάνεις
τόσο γρήγορα κάτω! Τό γλυτρη-
μα όλο δέν βασίλει παρά δευτερο-
λεπτα μόνο και άια μια φορά κα-
ταιβής, τό γλέντι σταματά. "Ανά-
κη τότε να μπηξ και σύ στη σει-
ρά των άλλων που ξανανεβάζουν

τά έλκυθρα. Ν'ι ένα μ' κούρ πσιδά-
κι, τραβώντας έλκυθρο βαρύε-
ρο από αυτό, γλιστρώ, πέφτει, σηκώ-
νεται και παιδεύεται τό κακόμοι-
ρο ώς να φθάση σ' ένα ω ισμένο
μέρος γιά να καταρρυλήτ'ι από
κει. Και τό φεγγάρι απ' αντίκρυ
τό βλέπει κοροϊδευτικά!..

(Δρσδή) ΑΕΙΚΙΝΗΤΟΝ

ΘΑΘΕΛΑ

[Στό Νικο Κοτζιά άφιέρωση]

Γαληνεμένη θάλασσα,
που τόσο σ' αγαπούν,
άπόψε, πώς θα σ' έθε-α
σ' άνεμτα ραχή!

Νά μουάξης με τήν έρημη
καρδιά μου κυματούσα,
Που ιη έ δέρνει άλύπητος
ό πόνος, τή φτωχή.

Θάθελα νάνοι κι' ο ούγανός
με σύννεφι ντυμένος,
θάθελα, γύρω του βοριά
ν' άκούγω τό στεγνό
Τραγούδι, που, αλαλάζοντας,
μουγκρίζει μανιασμένος.
Μέσα σ' της φύσης θάθελα
τό θρηνο να θρηνώ.

Ν' άργολυγάνε τά κλαδιά,
να γονατάει τό στάρι
"Ωσιν ψυχές που δονοται
στών πλασχη εύλαβικά.
Θίθελα νάνοι σκοτεινιά,
σι νύχτα του Γενάρη,
"Αγριο τό κίμνι τά χτυπά,
τό βράχο δομητικά.

Κι' όταν ξανά στα χείλη μου
χαμόγελο άνθισή
—Γιατί—τό ξέω—γρήγορα
ή χαρ'ι θά ξαναρθή,
Χίρ'ι μεγάλη, άτέλειωτη,
που, πάντα, θ'ι κρατήτ'ι,
Σ' τή φύση τότε άπέραντη
γαλήνη άς απ' ωή.

ΦΟΥΡΙΟΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠ ΤΗ ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Με τής αύγής τό γλυκό χαμό-
γελο, είσα τόν πετεινό του χει-
νικού μου σπιτιού άνεβαρμένο
πάνω στο ύψεστεγο τής αύγής
που χρησιμεύει ως άποθήκη νιά
εύλα. Ανίχνυνε με τό κεφάλι
ψηλά και φανόνταν έξεταζοντας
τά τοιγύρω του, σάν τό σαλι-
χτή που έτοιμάζεται να βρσθή
έγεροτή. Τίποτε άπολύτως δέ
σάλευε. "Ολα φαινόντουσαν βυ-
θισμένα στη γλυκή νάρκη του
ύπνου που έρχεται στών βιοπα-
λαιστή ύστερα από πολλή, αδιά-
κοπη εργασία κι' σφδόν μόλις
διακορνόντουσαν άπάνω στα κε-
ραμίδα του ύπστερου, να μετα-
κινούνται κατά διαφόρους διευ-
θύνσεις, και μαύρες πλατίες γραμ-
μές. "Ήταν κό-ες που άρροίχουν
τή φωνή του κυρίου του και τρέ-
χανε κι' αυτές να χαιρετίσουν
τόν ήλιο τής; καινούργιας μέρας.

"Ο πετεινός σιγοφωνούσε και φε-
νόταν προσέχοντας μια χον-
βούλα που σηκώθηκε πέρ' απ'
βουνά τής "Ανατο ής; και, κινώ-
τας τό κεφ'ι ψηλά, χαιρέτησε.
Πουλιά πηδήσανε κάτω, ό πε-
τεινός έάλωσε άκόμη μια φο-
ρά σ' άθιχες γιά μιάστιγμή άκίνη-
τη. "Απ' άντηρη απ' τήν παρακά-
τω πετεινό τής συνοικίας, άκου-
τό έρ/οσ τάσιο τής συνοικίας.
Νά μουάξης με τήν έρημη
καρδιά μου κυματούσα,
Που ιη έ δέρνει άλύπητος
ό πόμος, τή φτωχή.

ΑΙΓΑΗ

ΣΤΗΝ ΑΡΡΩ ΤΙΑ ΜΟΥ

Καθισμένη δίπλα στο μ' ξιλί-
μου, δέ φεύγει ή ματιά σου ά-
πάνω μου.

Φεύγεις γιά μια στιγμή, κι
μοιάζει μένα όί/ος και π-
ρετής.

"Ερχεσαι πάλι, και τό-ε σ'
να φεύγει όλη ή άρρώστια ξ'ι
κι από μένα μου, έλαφρόνομα.

Μου πιάνεις τό χέρι να δώ-
ς πυρετό μου, και "μιαξίζεις σπ-
το νά τό σβύνει ένα ποτάμι.

Μου έγίγεις τό μέτωπ'ι με
φιλόστοργο χέρι σου, και "μιαξί-
ζεις τό "Ορφά, κι' μου γυρίζει
μυαλό από τήν ζάλη.

Με ένα φιλημά σου, τέτοιο δι-
αίονευσ όλη τήν άρρώστια μου
που με μια έκπνοή σου τήν δι-
χνεις μακριά... στην θάλασσα
στά βουνά.

Τά δάκρυνά σου, άγαπητή μου
μητέρα, που πέφτουν σάν διαμάν-
τια πάνω στο μέτωπό μου γίνου-
ται δικό μου αίμα... αλόνιο.

Πώ να μ'ι σ' άγαπώ!
ΣΠΙΝΘΗΡ ΕΛΠΙΔΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό Σχολείο:

"Ο Διδάκταλος: —Πίνοι γέ ο

είναι τό ών;

"Ο Μαθητής: —Δέν ξερούμε ά

πρίν. Κατό τό πουλί που θά βγάλ

"Εστάλη υπό τής Αιγλης

...

"Ο Κουφιροκεφλάκης γυρί-
βασιστά σ'ό σπιτί του και κρυ-
τήν πόρτα, συλλογίζόμενος να π-
"Ελάτε να μου άνοίξετε. "Αλλά
λέγει:

—"Ανοίξτε μου και μ'ην έρχε-
σαστε!

"Εστάλη υπό του "Υ.ε. οβέτου

...

"Ο μικρός Τάκης ρωτά:

—Γιατί, μαμά, τό Φθινόπω

τό λένε έτσι;

Και ό "Αφελής Γυμνασιόπαι

έπελάττει:

—Γιατί τά ότωρικά τίτς είναι

φθηνά.

"Εστάλη υπό τής Γλυκειάς "Ελλάδας

...

Εί: τό μάθημα των Λατινικών

"Ο Καθηγητής: —Πές μου, Νί

κο, τό συγγίον ενός ρήματος

της πρώτης συζυγίας.

Κι' ο Νίκος άπόρροκτος:

—Σουπινό, σουπάβι, σουπα-

του, σουπάρε.

"Εστάλη υπό του Δέμονος

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομη-
ται, των οποίων έληξεν ήδη ή
συνδρομή, να σπεύδουν να τήν
ανανεώσουν. Είς τοιαύ-ας περι-
στάσεις καμμία καθυστέρησις δέν
τρέφεται, διότι διασχεραίνεται
έξορον μας.

Οι έν Διήντω και Κύπρω
συνδρομηταί εμπορούν να αξέλ-
ουν τό αντίτιμον μέσον Τραπε-
ζης "Αθηνών ή Τραπεζής της
Αιγαιολής: διά διατακτικής των
και ύποκαταστημάτων των
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

2000ς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

Η Πνευματική "Ασκήσεων τής Β'
Γυμνασίας του 1922, ήτοι όσον θα δη-
μοσιευθούν εις τά φύλλα Μαρτίου, "Α-
πριλίου και Μαΐου.

Κατ' έτος γίνονται τέσσαρες Δια-
γωνισμοί Λύσεων, δηλαδή ένας κάθε
μηνηνίαν. "Επομένως σήμερον άρχί-
σεται ο δεύτερος τής τριμηνίας Μαρ-
τίου—Μαΐου.

"Οσοι έπιθυμούν να διαγωνισθών,
πρέπει να προηγουμένως πρώτα
έχουν λήσων. Θά στείλουν
έως 1.50 και θά λάβουν 13 φύλλα
αποδείξεων, ό α έρχον διά μίαν τρι-
τάριαν.

Δωρεάν λαμβάνουν μέρος όσοι έ-
χουν ψευδώνυμον έγκεκριμένο διά τό
1922. Οι λοιποί συνδρομηταί και
άδελφοί των πρέπει να συνοδεύουν
τις φυλλάδιους τάς λύσεις με δεκά-
τον νόμισμα ή γραμματόσημον,
ό άποσταλεί με είκοσάλεπ-ον.
Νήαν, ώστε με προσοχήν τούς
έχουν τό Διαγωνισμό εις τό "Α-
πριλίον του "Οθηνού. Βροθετα
αναμενηθόν τά ώρισμένα δι' έλους
έκεί Μεγάλους Διαγωνισμούς, π-
τά θά ιδήτε εις τό σ' Κεφάλαιον
του "Οθηνού, παράρτηκος 2, έδαφ.
β' και γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΑΝΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

"Αθήναι, 38 δόξς Εθροπίδου
την 27 Φεβρουαρίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν άπαντώ εις
έκτακτως, των 11, των 12, των 14,
στιγμών και καθεξής. "Ετσι διακρί-
νεται τά διάφορα στοιχεία στην τυ-
πογραφική γλώσσα. Νά πύ τό έ-
μαθες κι' αυτό.

Σοβ' έστειλα τό βραβείο σου, Με-
γάλη "Ελλάς. "Αλλά γιατί τό έλες με
έκπληξη; Πάν' α λοιπόν θά βραβεύ-
εται έκείνος που τό περιμένει λι-
γώτερο;.. Με μεγάλη χαρά μα-
θαίνω πώς ή άγαπητή μου Μαρία
Παπαγιαννοπούλου, ή Τρελλή "Α-
τσιγγάνα μας, έτέλεσε τούς γάμους
της με τον κ Ντάνη Καρρέρα, έλα-
στό προσφιλούς σ'όν κ Φαίδωνα οί-
κογενείας. Νά τής δώσης τίς θερμέ-
στες μου ευχές και να τής πης ότι
περιμένω ή μου γράψη κι' ή ίδια ά-
πό, καθώς λές, ή Διαπλάσις δέν
λημονέται και γιά όσους είχαν τήν
εύτυχία να τή γνωρίσουν, άποτέλει
ένα κομμάτι από τήν ίδια τους τή
ζωή και δέν μπορούν πιά να ζήσουν
χωρίς αυτή! Τό μπ'λλιστά διε-
δάσθη.

Συμβάνει, Μικρό "Αθηναίε, στη
μετοφ'ι τή τυπογραφικήν πλακόν,
να πέσουν μερικά στοιχεία κι' ό έργα-
της, επάνω στο πιστόνι, να τά έ-
ναβάλλη λαθισμένα. "Ετσι και στο
πρηνόμυνο φύλλο έπεσαν τά σ'ι
χέια του άριθμού 13 και ό έργατης

έρομή μου είναι σχετικώς τόσο μι-
κρή. Παρακαλώ λοιπόν τούς καλούς
μου συνδρομητάς των "Αθηνών και
των Περιχώρων, ό: δέν άνανέωσαν
άκόμη τήν συνδρομήν των περιμένον-
τες τόν εισπράκτορα, να τήν ανανεώ-
σουν απ' ευθείας, διότι εισπράκτωρ
δέν υπάρχει πλέον.

"Ο νέος Διαγωνισμός, Γέρο Δήμε,
πρός εύθυσιν "Ασκήσεων διά τήν Β'
"Εαμηνίαν του 1922, θά προκηρυ-
χθ'ι γρήγορα, και τοιοιτά γιά να έχε-
ται καιρό να έτοιμάσετε, ως τό τέλος
της προθεσμίας, ώραιες "Ασκήσεις.
Μπορείτε μάλιστα να τό έχετε υπό
ψη από τώρα κι' όταν σά: έρχεται
καμμία καλή ιδέα γιά "Ασκήση, κι' μι-
α έμπνευση, να τήν σημειώσετε, να
τήν κάνετε με τήν ήσυγία σας και
να τήν βάσετε κατά μέρος γιά τή
μέλλουσα Συλλογή. Γιατί αυτή τή
φορά θά σά: ζητήσουν "Ασκήσεις προ-
τούτες, νέες. Νά λείψουν πιά τά
συνήθη και τά τετριμμένα. Κι' μά-
λιστα, θ' είναι δυνατόν, να δημιουρ-
γηθών, να εισαχθών και μερικά και-
νούργια είδη, όπως ο Cinéma-Re-
bus του Μαρκαντωνίου, που άρ-εσε τό-
σο πολύ και οι Γαλλομαθητές βέβαια
θ'ι τόν καλλιεργήσουν. "Αλλά έκεί ο
που θά ζητήσω προπάντων είναι ή
άνανέωσις, να ποήμε, των παιδιών
ειδών. Και πρώτα-πρώτα μια έμορ-
φη κι' έξυπνη συλλογή γιά τά έμ-
μετρα είδη. Κι' έγώ πιά ή αιωνία ό-
μοιοκαταληξία: τό δεύτερό μου με
τό σύνολό μου. "Επειτα θά ζητήσω
να είναι λιγάκι πιο σπάνια τά ζητού-
μενα. "Οχι πιά Δεξιόγραφία με "Αρχι-
Εξέλιξη, "Αρταξέρξης, ή "Σάλα-
μυς, "Σαλαμής, που έχει δημοσιεύ-
ση χίλιες φορές! "Αλλά, π.χ., με "Πέ-
εις, πύτεις, ή "βρούς-τροφή Δών, βρυ-
στροφιδών, που δέν έδημοσιεύτηκαν
πιά. "Επίσης Φωνηεντόλιπα κι' "Ελ-
λινισοσύμφοι: όχι πιά τά στερεότυ-
πα "π'αν μέτρον έριστον" και "αγο-
νείε τίμα", αλλά, π.χ.: "ετροφήν
και ού τρυφήν", (γνωστόν ρητόν του
Χρυσόστομου), που δέν έχρησιμοποίη-
σεν. Και όστω καθεξής. "Ατά λοι-
πόν μπορείτε να τά έχετε υπό ψή:
από τώρα και νάρχιστε να έργάζε-
σθε σοβαρά.

Σοβ' έστειλα τό βραβείο σου, Με-
γάλη "Ελλάς. "Αλλά γιατί τό έλες με
έκπληξη; Πάν' α λοιπόν θά βραβεύ-
εται έκείνος που τό περιμένει λι-
γώτερο;.. Με μεγάλη χαρά μα-
θαίνω πώς ή άγαπητή μου Μαρία
Παπαγιαννοπούλου, ή Τρελλή "Α-
τσιγγάνα μας, έτέλεσε τούς γάμους
της με τον κ Ντάνη Καρρέρα, έλα-
στό προσφιλούς σ'όν κ Φαίδωνα οί-
κογενείας. Νά τής δώσης τίς θερμέ-
στες μου ευχές και να τής πης ότι
περιμένω ή μου γράψη κι' ή ίδια ά-
πό, καθώς λές, ή Διαπλάσις δέν
λημονέται και γιά όσους είχαν τήν
εύτυχία να τή γνωρίσουν, άποτέλει
ένα κομμάτι από τήν ίδια τους τή
ζωή και δέν μπορούν πιά να ζήσουν
χωρίς αυτή! Τό μπ'λλιστά διε-
δάσθη.

Συμβάνει, Μικρό "Αθηναίε, στη
μετοφ'ι τή τυπογραφικήν πλακόν,
να πέσουν μερικά στοιχεία κι' ό έργα-
της, επάνω στο πιστόνι, να τά έ-
ναβάλλη λαθισμένα. "Ετσι και στο
πρηνόμυνο φύλλο έπεσαν τά σ'ι
χέια του άριθμού 13 και ό έργατης

έρομή μου είναι σχετικώς τόσο μι-
κρή. Παρακαλώ λοιπόν τούς καλούς
μου συνδρομητάς των "Αθηνών και
των Περιχώρων, ό: δέν άνανέωσαν
άκόμη τήν συνδρομήν των περιμένον-
τες τόν εισπράκτορα, να τήν ανανεώ-
σουν απ' ευθείας, διότι εισπράκτωρ
δέν υπάρχει πλέον.

"Ο νέος Διαγωνισμός, Γέρο Δήμε,
πρός εύθυσιν "Ασκήσεων διά τήν Β'
"Εαμηνίαν του 1922, θά προκηρυ-
χθ'ι γρήγορα, και τοιοιτά γιά να έχε-
ται καιρό να έτοιμάσετε, ως τό τέλος
της προθεσμίας, ώραιες "Ασκήσεις.
Μπορείτε μάλιστα να τό έχετε υπό
ψη από τώρα κι' όταν σά: έρχεται
καμμία καλή ιδέα γιά "Ασκήση, κι' μι-
α έμπνευση, να τήν σημειώσετε, να
τήν κάνετε με τήν ήσυγία σας και
να τήν βάσετε κατά μέρος γιά τή
μέλλουσα Συλλογή. Γιατί αυτή τή
φορά θά σά: ζητήσουν "Ασκήσεις προ-
τούτες, νέες. Νά λείψουν πιά τά
συνήθη και τά τετριμμένα. Κι' μά-
λιστα, θ' είναι δυνατόν, να δημιουρ-
γηθών, να εισαχθών και μερικά και-
νούργια είδη, όπως ο Cinéma-Re-
bus του Μαρκαντωνίου, που άρ-εσε τό-
σο πολύ και οι Γαλλομαθητές βέβαια
θ'ι τόν καλλιεργήσουν. "Αλλά έκεί ο
που θά ζητήσω προπάντων είναι ή
άνανέωσις, να ποήμε, των παιδιών
ειδών. Και πρώτα-πρώτα μια έμορ-
φη κι' έξυπνη συλλογή γιά τά έμ-
μετρα είδη. Κι' έγώ πιά ή αιωνία ό-
μοιοκαταληξία: τό δεύτερό μου με
τό σύνολό μου. "Επειτα θά ζητήσω
να είναι λιγάκι πιο σπάνια τά ζητού-
μενα. "Οχι πιά Δεξιόγραφία με "Αρχι-
Εξέλιξη, "Αρταξέρξης, ή "Σάλα-
μυς, "Σαλαμής, που έχει δημοσιεύ-
ση χίλιες φορές! "Αλλά, π.χ., με "Πέ-
εις, πύτεις, ή "βρούς-τροφή Δών, βρυ-
στροφιδών, που δέν έδημοσιεύτηκαν
πιά. "Επίσης Φωνηεντόλιπα κι' "Ελ-
λινισοσύμφοι: όχι πιά τά στερεότυ-
πα "π'αν μέτρον έριστον" και "αγο-
νείε τίμα", αλλά, π.χ.: "ετροφήν
και ού τρυφήν", (γνωστόν ρητόν του
Χρυσόστομου), που δέν έχρησιμοποίη-
σεν. Και όστω καθεξής. "Ατά λοι-
πόν μπορείτε να τά έχετε υπό ψή:
από τώρα και νάρχιστε να έργάζε-
σθε σοβαρά.

Σοβ' έστειλα τό βραβείο σου, Με-
γάλη "Ελλάς. "Αλλά γιατί τό έλες με
έκπληξη; Πάν' α λοιπόν θά βραβεύ-
εται έκείνος που τό περιμένει λι-
γώτερο;.. Με μεγάλη χαρά μα-
θαίνω πώς ή άγαπητή μου Μαρία
Παπαγιαννοπούλου, ή Τρελλή "Α-
τσιγγάνα μας, έτέλεσε τούς γάμους
της με τον κ Ντάνη Καρρέρα, έλα-
στό προσφιλούς σ'όν κ Φαίδωνα οί-
κογενείας. Νά τής δώσης τίς θερμέ-
στες μου ευχές και να τής πης ότι
περιμένω ή μου γράψη κι' ή ίδια ά-
πό, καθώς λές, ή Διαπλάσις δέν
λημονέται και γιά όσους είχαν τήν
εύτυχία να τή γνωρίσουν, άποτέλει
ένα κομμάτι από τήν ίδια τους τή
ζωή και δέν μπορούν πιά να ζήσουν
χωρίς αυτή! Τό μπ'λλιστά διε-
δάσθη.

Σοβ' έστειλα τό βραβείο σου, Με-
γάλη "Ελλάς. "Αλλά γιατί τό έλες με
έκπληξη; Πάν' α λοιπόν θά βραβεύ-
εται έκείνος που τό περιμένει λι-
γώτερο;.. Με μεγάλη χαρά μα-
θαίνω πώς ή άγαπητή μου Μαρία
Παπαγιαννοπούλου, ή Τρελλή "Α-
τσιγγάνα μας, έτέλεσε τούς γάμους
της με τον κ Ντάνη Καρρέρα, έλα-
στό προσφιλούς σ'όν κ Φαίδωνα οί-
κογενείας. Νά τής δώσης τίς θερμέ-
στες μου ευχές και να τής πης ότι
περιμένω ή μου γράψη κι' ή ίδια ά-
πό, καθώς λές, ή Διαπλάσις δέν
λημονέται και γιά όσους είχαν τήν
εύτυχία να τή γνωρίσουν, άποτέλει
ένα κομμάτι από τήν ίδια τους τή
ζωή και δέν μπορούν πιά να ζήσουν
χωρίς αυτή! Τό μπ'λλιστά διε-
δάσθη.

Σοβ' έστειλα τό βραβείο σου, Με-
γάλη "Ελλάς. "Αλλά γιατί τό έλες με
έκπληξη; Πάν' α λοιπόν θά βραβεύ-
εται έκείνος που τό περιμένει λι-
γώτερο;.. Με μεγάλη χαρά μα-
θαίνω πώς ή άγαπητή μου Μαρία
Παπαγιαννοπούλου, ή Τρελλή "Α-
τσιγγάνα μας, έτέλεσε τούς γάμους
της με τον κ Ντάνη Καρρέρα, έλα-
στό προσφιλούς σ'όν κ Φαίδωνα οί-
κογενείας. Νά τής δώσης τίς θερμέ-
στες μου ευχές και να τής πης ότι
περιμένω ή μου γράψη κι' ή ίδια ά-
πό, καθώς λές, ή Διαπλάσις δέν
λημονέται και γιά όσους είχαν τήν
εύτυχία να τή γνωρίσουν, άποτέλει
ένα κομμάτι από τήν ίδια τους τή
ζωή και δέν μπορούν πιά να ζήσουν
χωρίς αυτή! Τό μπ'λλιστά διε-
δάσθη.

Σοβ' έστειλα τό βραβείο σου, Με-
γάλη "Ελλάς. "Αλλά γιατί τό έλες με
έκπληξη; Πάν' α λοιπόν θά βραβεύ-
εται έκείνος που τό περιμένει λι-
γώτερο;.. Με μεγάλη χαρά μα-
θαίνω πώς ή άγαπητή μου Μαρία
Παπαγιαννοπούλου, ή Τρελλή "Α-
τσιγγάνα μας, έτέλεσε τούς γάμους
της με τον κ Ντάνη Καρρέρα, έλα-
στό προσφιλούς σ'όν κ Φαίδωνα οί-
κογενείας. Νά τής δώσης τίς θερμέ-
στες μου ευχές και να τής πης ότι
περιμένω ή μου γράψη κι' ή ίδια ά-
πό, καθώς λές, ή Διαπλάσις δέν
λημονέται και γιά όσους είχαν τήν
εύτυχία να τή γνωρίσουν, άποτέλει
ένα κομμάτι από τήν ίδια τους τή
ζωή και δέν μπορούν πιά να ζήσουν
χωρίς αυτή! Τό μπ'λλιστά διε-
δάσθη.

Σοβ' έστειλα τό βραβείο σου, Με-
γάλη "Ελλάς. "Αλλά γιατί τό έλες με
έκπληξη; Πάν' α λοιπόν θά βραβεύ-
εται έκείνος που τό περιμένει λι-
γώτερο;.. Με μεγάλη χαρά μα-
θαίνω πώς ή άγαπητή μου Μαρία
Παπαγιαννοπούλου, ή Τρελλή "Α-
τσιγγάνα μας,

λέττα». — «Γὸ πούλακι». — «Ἀνέκδοτο». — «Ὁ χαμός τῆς γάτας» κτλ. — «Στὸν ἐρχομὸ τῆς μέρας» κτλ. — «Ὁ δὺς φαλακροί». — Παιδικὰ Πνεύματα.

Κριτική τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Λιονοσυκὸ θεάτρο». Πολὺ καλὴ ἡ ζωγραφιὰ τῶν ἐρειπίων ἐνδὲς ἀρχαίου θεάτρου. Ἀλλὰ ἤθελα νᾶξερα ποιὸν θεωρεῖ ὁ Φούρις πρῶτο ἀπ' τοὺς ἀρχαίους τραγικούς; γιὰτὶ τὸν Εὐριπίδην ἢ τὸν Σοφοκλῆ; γιὰτὶ ὁ μεσαῖος στίχος τοῦ τελευταίου τριστίχου πᾶσι καὶ στοὺς δύο. — Στὴν «Αἰ Γεώργη» Καλὴ ἀλλὰ συνειθισμένη περιγραφή ἐκδρομῆς. «Ἐκ ψα καὶ μερικὰ, ὅχι γιὰ ἦταν ἄσχημα, ἀλλὰ γιὰ νὰ συντομευθῇ τὸ κομμάτι». — «Ἐνα φίλ στὴ μάνα μου». — Ἀγνὸ αἰσθημα τοῦ συγκινεῖ θλαθεῖ. Ὁ στίχος: «Παίδι καὶ μάνιας χωρισμός εἶναι μεγάλο κρίμα!» εἰ αἰ ἀπὸ κείνους που μένουν σάν ἐπιγράμματα, σάν παροιμίες. «Ἀκολουθοῦσαν κι' ἄλλα τετράστιχα, πού ἔλεγαν σχεδὸν τὰ ἴδια κι' ἔκαναν τὸ ὅλο ποίημα ἐκτενές καὶ ἀδύνατο. Ἐπειδὴ ὅμως κι' αὐτὰ εἶναι ὡς πορφά καὶ θάποτε λούσαν μονάχα τοὺς ἐν ἄλλο ποίημα, ἀνεξάρτητα, τὰ ἐρύαξα καὶ, ἀν' κλ. ὡσθὲν, θὰ τὰ δημοσιεύσω. — «Μετὰ συμβουλῆς». Παράφοροι: πού τὴ διόρθωσα μένο λιγάκι. Πολὺ καλὴ ἡ ἐκλογή τοῦ κομματιοῦ. — «Χειμῶνας» Γοργὴ εἰκόνα, ζωηρὰ. Ὁ «γαλατὰς» σὸ το τέλος εἶναι ἡ καλὴ τερη πινελιά. — «Ὁ Τεμπέλης». Ἐσημειώσα «λαϊκό» γιὰτὶ υποθέτω πὺς τέτοιο εἶναι. Τὸ «Ἀστροπελέκι» μπορεῖ νὰ μᾶς πῇ τὴν πρόλευσὴ τοῦ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὁδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνωστὰς, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος ὁ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναγνωστὰς λαμβάνει μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: Ἰππότης τῶν Βράχων, α. (ΔΔ). Καλαμυιανὸ Ἀρογιάλι, κ. (ΡΔ). Σιωνιοποῖλα, κ. (ΕΠ). Πριγκιπ Λακκά, α. (ΒΜ). Πληγωμένος Πολεμιστής, α. (ΑΙ). Κοσμογυρσιμνὴ, κ. (ΑΜ). Μονάκριβη, κ. (ΜΠ). Παπαρούνα, κ. (ΒΤ). Ναυοπιστρα, κ. (...). Ζούμα, κ. (ΕΔ). Ἀντιφῆς τῆς Φύσεως, α. (Βυθέ με!). Ἰόνιος Αὔρα, α. (ΟΙ). Μελαχροινὴ Μουσμέ, κ. (ΑΧ). Δαφνοστεφῆς Στρατηλάτης, α. (ΧΧ). Σάβη, κ. (ΖΠ). Χαλικοτοπούλα, κ. (ΔΚ). Κόμη, Μοντεχρίτος, α. (ΠΠ). Γούλια, κ. (...). Ὑπερασπιστὴς τοῦ Βζαντίου, α. (ΡΙ). Κίμι τοῦ Μαλέα, α. (ΙΡ). Περρότος, α. (ΑΚ). Κνώσο, α. (ΣΚ). Μηρώτα, κ.

Ἀνανεώσεις Ψευδώνυμων: Πάμης, α. Ἀθηναῖος Ἰππότης, α. Ἀντιμὲν Ἀνδρῆς, κ. Ἡρώδης Τσοῦλας, α. Σοφί Δά Μολίν, κ. Αὔρα τοῦ Ὁφῆος, α. Ρέα Σουλβία, κ. Πειρακὴ μιον, α. Διδυμαία, κ.

Θ. Αἰλιανέ, νὰ στείλῃ: ἄλλα ψευδώνυμα νὰ σὺ διαλέξω, γιὰτὶ αὐτὸ πού ἐπρότεινες, εἶναι ἀκατάλληλο.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λαπ. 75
Διὰ τὰς περιπλέον 20 λαπ. ἡ λέξις

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν'
ἀνταλλάξουν: ἡ Μονακριβὴ μὲ Κοῦκον Ἀηδόνην, Ρεμβασμὸν Ψυχῆς, Ἰέρειαν τοῦ Πόνου, Νεφέλην Βαρονίδα, ὁ Κατεργάτης μὲ Ἡλέκτραν, Μαυροῦκαν Ἀλιέ, ὁ Πλανόδιος μὲ Κοῦκον Ἀηδόνην, Ρεμβασμὸν Ψυχῆς, Μυροβόλον Ἰωνίαν, Μεγάλην Ἑλλάδα, Νιαγάραν, Φιλέρημον, Καρμελίταν, Ἀρην, Σωτηρίωτισσαν, Ντολорέ, Φιφῆν, ὁ Γρηγόριος ὁ Ε' μὲ Στουργίτην, Ἀγοροκόριτσο, Ἡλιογέννητην, Νεῖλον, Φούριον, ὁ Φέλλιος μὲ Κατεργάτην, Εἰσὸς Πρηγιπόπουλο, Δοξαμένο Κρητικόπουλο, Φαρέτραν, ὁ Ὀψιμος Κρίνος μὲ Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς, Κῶμα τοῦ Ἑλλησπόντου, Μαγεμένο Κρητικόπουλο, Ἐανθὸ Κρητικόπουλο, Μικρασιάτην, ὁ Φιλέρημος μὲ Ἀπελευθερ. Μικρασιάτη, Γυῖν τοῦ Ἀητοῦ, Ἐλεῦθερ. τῶν Σκλαδων, Καμέλιαν, Ντολорάν, Ἐρνάνην, Κοκκινουσκουρίτσαν, Λεονταρῆν, Λύγκα, Ἰδανισμόν, ὁ Ἐσπερος μὲ Βασιλίστην, Ἐανθὴν Βιολίστην, Νεῖλον.

Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τὸν:
φίλους τῆς: Δοξαμένου Τσοῦλας (ἐδ' ἡμεῖς πολλὸν διὰ τὰ ἐνεργεῖα καὶ βέβαια θὰ πᾶμε καλὰ) Βυζάντιον (τὴν καίμενην τὴν νεκροῦλα νᾶξῃς τὴν εὐχὴ τῆς παιδὶ μου, καὶ νὰ εἶναι καλὸς, γιὰ νὰ χαίρειται στὸν οὐρανόν) Κνώσσιον (ὅχι τὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἶναι ἄλλα, αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ διαδιδασθῶν διὰ τοῦ γραφείου μου) Μονάκριβην (εἶναι συγχωρημένη γράφει μου τώρα τακτικότερα) Ἰππύτιον (καλὸς εἶναι ἄλλὰ πρέπει νὰ μοῦ πῇς ἂν ἐδημοσιεύθηκαν ὅλες, γιὰ ἵ δὲν κίνει νὰ τὴς ἐναθῇ μυστεύουμε) Μαγευτικὸν Βόσπορον (ἐλήφθησαν ἄλλα δὲν ἔχεις δικαίωμα γιὰ τὴν Ἀκροστιχίδα γιὰτὶ ἡ πόλις ἐκεῖ πρέπει ν' ἀρχίξῃ ἀπὸ ὁρισμένο γράμμα καὶ τέτοιες δὲν ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα τόσο πολλές ὅσοι ἀποστρεφῇ χρημάτων ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ τὰ φέρνῃ ἀνθρώπος σὸ γράφεο μου) Ἰόνιον Αὔραν (ὅτι οὗς θάλει, μπορεῖ...) Δαφνοστεφῆ Στρατηλάτην (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γ' ὠριμία αἱ παραγγελίαι σου ἐξαιτελεῖσθ' τὸ Δημοφύρισμα ἐστὶ ἡτο μεγάλη φκαστρία καὶ τὸ ἀπλοποιήσα ἀνέκαθεν ὅμως τὸν περρασμένον ἔτους ψευδώνυμα ἐψηφίζοντο) Φιλέρημον (20 τετρ. Μ. Μ. τὰ ἐστὶν αὐτὰ συστημένα τῇ 22 Ἰανουαρίου) Γούλια (γαῖρα πολὺ) τὴν νὰ μοῦ γράψῃς καὶ μόνη σου) Ἐλευθεριότην τῶν Σκλαδων (νὰ στείλῃς ἄλλο, γιὰτὶ τὸ προτεινόμενον τὸ ἀνανεώσε ὁ κατ' ἐξοχὴν τοῦ) Πεταχτὸ Ναυάκι (ἀπεργία; τί λές ἐκεῖ!) Θ. Μοσχάτον (ἐστὶν αὐτὸ, εὐχαριστῶ) Κερανοβόλον Βλέμμα, Ἄμμιον Πόνην, Ἰωνικὸν Οὐρανόν, Ἀγιοαναπλίτην, Πλανόδιον, Κατεργάτην, Νόβην, Γυθιωτικὴν κτλ. κτλ. Ὑπερασπιστὴν τοῦ Βυζαντίου, Ἀρην Χοροῦτον, Νιαγάραν, Πάλλμιν (ἐλαβί, εὐχαριστῶ, ἐστὶν αὐτὸ) Ἀγ. Χαλκικολῆν, Ἐλπίδα τοῦ Ἐθνους, Ἀσοαζάτ (ἐλαβί εὐχαριστῶ) Ἐσπερον, Κάστορα, Φλόγαν, Ἀλιέ, Ἀνθρωπορ. Γορλίαν, Κόμητα

Μοντεχρίστον, Ὀψιμον Κρίνον, Φέρελιν, Ἰδιότροπην, Γρηγόριον Ε', Πολύβιον, Ἐλευθερον Θέζικα, Ἀντημένην (ἐστὶν αὐτὸ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβ' ἀπὸ τὴν 26 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προτεχέει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 2000ῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Μαΐου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὥπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

191. Δεξιόγραφος.

Μ' ἔνχ ὀμῃ, λῦτα μου,
Ζῶν ἂν ἐνώσης,
Στρατηγὸν περιφύμο
Θὰ μᾶς φανερώσης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ποντίου Ἀναδοῦς

192. Δογματικὸς Δεξιόγραφος.

Ἄν τὴ γραφὴ πού ἔγραψες
Τὴν ξαναγράψῃς, φίλε,
Θὰ κάμῃς τὸ ζητούμενο
Κι' εὐθὺς τὴ λύση στείλῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνθοῦ Δάφνης

193. Μεταγραμματισμός

Κάππ' αὖ βρίζω,
Πι τῆς βάζω,
Κι' ἀπὸ χώρα ἑλληνικῇ
Νὰ μὴ εὐρωπαϊκῇ
Καὶ λιγάκι... πολικῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τζιτζικα

194. Ἀναγραμματισμός

Κάποια θεὰ προσπάθησα
Νὰ ἀναγραμματίσω,
Κι' ἔγ' ἐν ἄερας, χάθηκε
Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Σκρῶ

195. Δικτυωτόν

* * * * * Ἀρχαία περιφρ-
* * * * * [μος πόλις.
* * * * * Χωρίον ἱερὸν τῆς
* * * * * [λουδαίας.
* * * * * Ἀρχαῖος Βασι-
* * * * * [λεύς.
* * * * * Θεότης.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Περούς

196. Ἀριθμητικὸν Παίγδιον.

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θάλλαχθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τ' ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαχόμενον τῶν σημειωθῶν ὁρισμῶν πρᾶξεων νὰ εἶναι μηδέν:

5, 2, 8, 3, 6. : Χ - + = 0

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοῦ τοῦ Ὑδρας

197 - 201. Μαγειρὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλάξῃ εἰς γράμματος ἐκάστης ἐκ κατωθὶ λέξεων διὰ δύο συμφώνων, τῶν αὐτῶν πάντοτε καὶ ἀχωρίστων, νὰ σχηματισθοῦν ἀνεὺ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τέσσα λέξεις:

φαιή, Τήνος, ἀκαστός, λίδαξ, πόνος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Προσέβου

202. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τ' ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κατωθὶ λέξεων ἀποτελοῦν σύγχρονον βασιλεῖα κράτους Ἑδρωπαϊκοῦ μισοῦ, δίδω, σκότος, μέρος, προσβύτης, βεβλημένος, πρᾶγματικότης, περιφρονώ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κύμ. τοῦ Αἰγαίου

203. Φωνηεντιόλεπον

ππχ - κρ - πσχ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνοχτόκα ρδου

204. Γρίφος.

VE VE VE VE VE
VE VE VE VE VE 1
VE VE VE VE VE
VE VE VE VE VE
VE VE VE VE VE 1
VE VE VE VE VE

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Οὐρανοῦ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

205. Double Anagramme

1. — Montagne d' Amerique
2. — Une ville historique ;
3. — Un exercice actif, Toujours recreatif.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Χορευτρίδας

206. Ἀκροστιχὶς

Μεταφρασμένων γαλλιστὶ τῶν κατωθὶ λέξεων, τ' ἀρχικὰ τῶν θ' ἀποτελέσουν μεγάλην πρωτεύουσιν: σχέδιον, γωνία, συγκομιδὴ, ἐντομον, σήμερον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πέγκροφ

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φυλ. 4

667. Ὑσος (δὲς, Κῶς). — 668.

Θέμις Θετις. — 669. Γέρος-γαρός.

— 670. Ὁ Ρῶμο, ἡ Ρώμη.

671. ΔΩΝ 672. Θαιάφι (Ἀ-

ΩΡΟΣ λήΘΕΙΑ ΦΙΛΗ.)

ΝΟΤΟΣ — 673. 677. Διὰ

ΣΩΛΩΝ τοῦ Δ: Ἀήλος, ὁδὸς

ΝΗΜΑ ΝΑΙ δέρμα, δόλος, δέ-

μα. — 678. ΙΑΝΟΥΣ, ΑΡΑΛΗ, ΤΑ-

ΓΟΣ (Ἰανός, ἈΡΑΒΙΑ, ΝΑΓΑ-

ρα, ὈΛΥΣ, ΣΗΣ). — 679. Μηδὲ

δίκην δ' ὁδὸς πιν ἀμφοῖν μύθον

ἀκούει. — 680. Ἡ ἐπιμέλεια

πολλὰ νικᾷ προσκόμματα. (ἡ ἐπι-

μέλεια πολλὰ νικᾷ πρὸς κόμματα.

— 681. Piver-hier. — 682. Chose

accoutumée rarement prisee.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΒ' — 138)

Σμυρνοῖ καὶ Σμυρνῆς, ἐγραφε-
τε στὴν «Τιμημένην Κρήτην»
ἐν Σμύρῃ. Δίσις: Ἀντ. Προδρο-
μίδην, Ρ. Ρ. Σμύρνην.

(ΚΒ' — 139)

Κόμη Δόρηνκουρ, εἶσαι τὸ πε-
ρυσινὸν Ζικυνθινὸν Διαβολάκι.
Θὰ με ψηφίσῃς; — Ἐλευθεριότης
τῶν Σκλαδων.

(ΚΒ' — 140)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ.
Ἰοπεροφόρον Τέρας, πόδοις !
Δ ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΒ' — 141)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓ. ΚΑΡΓ-ΠΟΣΤΑΛ

Προηγουμένως Διαγωνισμὸν καλ-
λιτεχνικῶν ἐγγράφων Κόρο-
ποστάλ. Βραβεῖον βιβλία ἀξίας
δραχμῶν 25. Στείλατε μέχρι τέ-
λους Μαρτίου. κ. ΑΔΚ, Σοφο-
κλέους 5, Ἀθῆνας. — Πιερρότος.

(ΚΒ' — 142)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΚΟΣΜΕ, εἰσερχό-
μενος στὸν κύκλον σας χαί-
ρει ὅλους. — Κερανοβόλον
Βλέμμα.

(ΚΒ' — 143)

Ο Μικρὸς Πέκ, κατέρχεται
σὲ Δημοψήφισμα μὲ τὸ ἴδι-
ον ψευδώνυμο:

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΗ ΑΣΕΑ.

(ΚΒ' — 144)

Πλανόδιος ἔπεσε; ἔξω, ἀφοῦ μὴ
ἔχεις γράψῃς τὸν ὄνομα μου
Διδυμαία